

Un pastor sănătos – O biserică sănătoasă

- Thomas E. Trask **Slujire pe viață: Disciplinele spirituale ale unui pastor sănătos** 1
Dacă pastorii nu-și mențin vitalitatea spirituală ei nu vor fi sensibili la nevoile bisericii. Pastorii pentecostali au un avantaj foarte mare în faptul că știu și apreciază persoana și lucrarea Duhului Sfânt.
- Edgar R. Lee **Trăind în Prezența lui Dumnezeu: O Teologie a Formării Spirituale** 3
Activitatea unui slujitor este o chestiune urgentă și importantă. O activitate nechibzuită și neinformată, chiar dacă este sinceră și plină de energie, va pune pe butuci orice carieră promițătoare. Ținând cont de aceste pericole, teologia pastorală și instruirea profesională au ca scop pregătirea de lucrători care să facă ceea ce trebuie cu reverență, demnitate și competență.
- Almon M. Bartholomew **Prezentând modelul lui Cristos** 4
Un pastor sănătos este o persoană asemenea lui Cristos. Modelul nostru perfect este Isus Cristos, Marele Păstor al oilor.
- Richard D. Dobbins **Cum să rămâi sănătos din punct de vedere emoțional în lucrare** 10
Profesiile sociale—care implică atât biserica instituțională cât și slujirea pastorală—sunt dintre cele mai stresante profesii din lume.
- Anthony D. Palma **Și El a dat pe unii pastori...** 20
O îndatorire principală a pastorului este să hrănească turma, învățând și explicând Cuvântul lui Dumnezeu.

De asemenea, înăuntru

- Richard D. Dobbins **Rezolvarea conflictelor din biserică în mod creativ (Partea III)** 22
- William P. Farley **John Wyclif – Luceafărul de dimineață al Reformei** 24

„Ceva nu merge bine azi în Biserică” - expresie la ordinea zilei, un leitmotiv care se poate auzi cu ușurință și în tabăra conducătorilor spirituali, dar și în tabăra credincioșilor de rând. Avem mulți oameni sinceri, serioși și plini de pasiune pentru Dumnezeu, dar în același timp deconectați emoțional față de comunitate și chiar față de ei înșiși.

Există o mare nevoie de stabilitate emoțională în familiile noastre și în relațiile noastre. Lipsa „modelelor” sau a oamenilor „maturi” a lăsat loc pentru multă confuzie și ambiguitate. Pastorii acuză credincioșii din comunitate pentru lipsa lor de respect și senzitivitate față de munca și efortul lor în slujire, iar comunitatea acuză pastorii și liderii ei pentru lipsa transparenței, integrității și modestiei în comportamentul conducătorilor spirituali. Așa s-a născut un alt dicton: „Cum este pastorul așa este și comunitatea”.

Rezolvarea unui conflict în biserică nu necesită doar simpla aplicare a principiilor din Matei 18:15-18, ci implică mai ales nevoia ca tu, pastorul bisericii, să fii o persoană echilibrată și sănătoasă emoțional. Acest fapt obligă la o adâncă și onestă introspecție interioară.

Mentalitatea religioasă de azi a ridicat componenta „spirituală” deasupra celei fizice, emoționale, sociale sau intelectuale. Ce înțelegem însă prin a fi „spiritual”? Concept abstract pentru mulți, adesea interpretat după o „hermeneutică subiectivă”.

„Este imposibil ca un creștin să ajungă matur spiritual și în același timp să rămână imatur emoțional. Aceste două noțiuni sunt inseparabile!”

Ciudățenia este însă că pentru majoritatea liderilor spirituali și a credincioșilor din adunările noastre aceste două concepte par să nu se intersecteze niciodată. Este nevoie de o revoluție în gândirea și comportarea noastră. De ceea ce numim azi „paradigm shift” - schimbarea modului sau a perspectivei din care privim viața și realitatea. Felul sau modul în care definim spiritualitatea. Manifestarea acestei maladii se observă ușor, prin modul în care ne-am obișnuit să credem și să acceptăm, ca normal, faptul că:

- Poți fi un predicator al Evangheliei, dinamic și foarte talentat, dar în același timp să fii un soț sau un părinte neubitor.

- Poți funcționa ca pastor sau lider spiritual în conducerea bisericii și în același timp să fii de neatins, nesigur, victimizat de complexul inferiorității sau de mania persecuției.

- Poți fi capabil să memorezi sute de versete biblice, dar în același timp, incapabil să realizezi depresia, mania sau amărăciunea pe care o împrăștii în jurul tău.

- Poți să-ți impui să postești sau să te rogi cu o disciplină de fier, și în același timp să nu-ți poți controla spiritul negativist și critic la adresa altora.

- Poți conduce o comunitate de sute de oameni, exprimând în public dorința de cooperare și în același timp să manifesti o adâncă dorință de control și manipulare.

Neglijând nevoia sufletului, realitatea trăirilor și emoțiilor noastre, nevoia de sănătate spirituală, emoțională și fizică, uităm că schimbarea vine doar în urma unei „sincerități brutale” - atunci când devenim transparenți și vulnerabili înaintea lui Dumnezeu.

Pastorul trebuie să fie sănătos și echilibrat în lumea lui lăuntrică, ascunsă și nevăzută. Să treacă dincolo de frontiera mediocrității, dincolo de dimensiunea în care cei mai mulți operează într-un „sindrom samsonic”, doar în puterea darului, a talentului sau a experienței (sfârșind la fel ca cel care a fost strivit sub propria lui charismă). Drumul acesta duce sigur la faliment, la clasicul: „from hero to zero”.

Prima și cea mai mare garanție pentru o biserică sănătoasă este un pastor sănătos. Un pastor care este gata să privească adânc în inima lui și să devină atât de modest și serios încât să-și recunoască limitele și nevoia imensă de maturitate și integritate spirituală, emoțională și fizică.

Articolele și materialele din acest număr vor oferi un real ajutor și o adevărată provocare pentru pastor și biserica lui, pentru toți aceia care vor să crească și să se maturizeze emoțional și spiritual.

Pastor Ovidiu D. Druhora,
Springfield, Missouri

RESURSE SPIRITUALE

Revistă publicată trimestrial de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Str. Ady Endre, nr. 33, 410002 Oradea, România
Tel. (0259) 236264, (0744) 624236, Fax (0259) 447180
E-mail: liferom@rdslink.ro, Web site: www.liferomania.ro

Colectivul de redacție

Redactor șef: Bill L. Williams
Coordonator: Ioan Bogdan
Traducător: Laurențiu Pășcuți
Tehnoredactor: Cornelia Costi

ISSN 1454 – 1750

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment**—un jurnal pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al Assemblies of God, SUA.

IMPORTANT: Având în vedere că unii cititori ai revistei ne-au solicitat numere suplimentare, anunțăm pe această cale că pentru continuarea publicării revistei contribuțiile dumneavoastră sunt binevenite. Cheltuielile pentru o revistă sunt de 20.000 lei și această sumă poate fi depusă de cei care doresc în contul nr. 874.1/ROL al lui LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL, deschis la BCR Oradea.

SLUJIRE PE VIATĂ:

Disciplinele spirituale ale unui pastor sănătos

**DACĂ PASTORII NU-ȘI MENȚIN VITALITATEA SPIRITUALĂ
EI NU VOR FI SENSIBILI LA NEVOILE BISERICII.**

Ca pastor, responsabil districtual și președinte general al organizației Assemblies of God, Thomas E. Trask știe cât de important este să fii un pastor sănătos. Dragostea sa pentru Cuvântul lui Dumnezeu și anii săi mulți de slujire rodnică au constituit baza vieții sale personale și a dorinței sale de a vedea și alți lucrători crescând în relația lor cu Cristos și în slujirea pe care o fac. În acest articol, președintele general Trask își împărtășește inima și pasiunea cu privire la modul în care pastorii pot ajunge sănătoși spiritual și cum pot avea o lucrare eficientă.

Acest articol este preluat din ultima sa carte, Ministry for a Lifetime [Slujire pe viață], disponibilă la Gospel Publishing House, SUA.

Cu ani în urmă, când mi-am început slujirea, un predicator în vârstă mi-a dat un sfat: „Cere-i lui Dumnezeu să-ți facă un program,” a spus el, „și apoi ține-te de el.” Deci, de 44 de ani am un program bine stabilit. De la 5 la 7 dimineața stau în rugăciune. Bineînțeles că programul meu mai este întrerupt din când în când, așa că rutina este perturbată. Mă disciplinez însă și reușesc să-mi reiau programul.

STUDIAREA CUVÂNTULUI

Fiecare slujitor trebuie să-și facă timp pentru momente devoționale și pentru studierea Cuvântului lui Dumnezeu, nu doar atunci când își pregătește predicile. Acolo își găsesc sufletele noastre hrana necesară. În

acel timp de meditație și studiu primim revelația. De obicei am alături un caiet de notițe, pentru că studiul Cuvântului lui Dumnezeu îmi dă revelație și dă naștere în duhul meu la un subiect sau un mesaj nou.

În ultimele luni am citit din epistole. Am citit câte una o dată sau de două ori pe zi, timp de o săptămână.

anumită situație. Nu trebuie să facem confuzie între cele două. Ele trebuie să rămână distincte. Este vital să înțelegem cum lucrează Duhul în cele două moduri.

Versiunea Bibliei pe care o folosești este alegerea ta personală. Lucrul important este să fii disciplinat și să petreci timp în Cuvântul

Pastorii pentecostali au un avantaj foarte mare în faptul că știu și apreciază persoana și lucrarea Duhului Sfânt, pentru că din aceasta vin darurile Duhului – darul discernământului, cuvântul de cunoștință și alte daruri.

A fost uimitor să descopăr adevăruri pe care ani de zile nu le-am observat. Credem că suntem familiari cu întreg conținutul lor, dar în urma lecturilor repetate și a studiului avem parte de revelație. Acolo iau naștere mesajele adevărate. Asta înseamnă să descoperi adevărurile lui Dumnezeu.

Există o diferență între a fi iluminat de Cuvânt și a fi stimulat de el. Când petreci timp în Cuvânt și rugăciune, Duhul iluminează adevărul în mintea ta. Când Cuvântul este aprins în noi, nu doar că-l înțelegem, dar el ne stimulează într-un mod care trece dincolo de iluminare. Iluminarea este descoperirea revelației, stimularea devine aplicarea acestuia la o

lui Dumnezeu. Apoi, Cuvântul lui Dumnezeu începe să trăiască în tine. Scriptura spune: „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri” (Iacov 1:22). Ca și propagatori ai Cuvântului, noi înșine trebuie să fim împlinitori ai Lui. Cum putem predica ceva ce noi înșine nu practicăm? Nu poate exista dihotomie în această privință. Nu putem predica un lucru și să trăim altceva. Această contradicție nu este niciodată plăcută lui Dumnezeu.

RUGĂCIUNEA PERSONALĂ

Un alt aspect al devoțiunii personale este timpul petrecut singur cu Dumnezeu, în cadrul momentelor

intime de rugăciune. Ne rugăm și apoi îl lăsăm pe Dumnezeu să ne vorbească. În acest timp important de rugăciune nu mai suntem implicați deloc în lucrurile mondene. Suntem implicați în problemele spirituale. Noi suntem responsabili de viața spirituală a bisericii. Dacă pastorii nu-și mențin vitalitatea spirituală, ei nu vor fi sensibili la nevoile bisericii.

Fiecare slujitor trebuie să decidă cât timp va petrece singur cu Dumnezeu. Vă pot spune însă că 10 minute în Cuvânt și 10 minute în rugăciune nu vor fi suficiente pentru a menține viața spirituală necesară unei slujiri eficiente.

Nu a fost nici o zi în istorie în care conducerea bisericii să aibă mai mare nevoie de înțelepciune divină ca astăzi. Complexitatea vieții oamenilor și responsabilitățile slujirii sunt mari. Când avem însă înțelepciunea lui Dumnezeu, Duhul ne poate împuternici. El știe răspunsurile pe care noi nu le știm. Rugăciunea este un timp când ne punem la dispoziția Lui, în prezența Lui, și spunem: „Doamne, am nevoie de ajutorul Tău.”

Ca penticostali, suntem binecuvântați în mod special în acest aspect al rugăciunii. Iuda 20 spune: „Rugați-vă prin Duhul Sfânt.”

Apostolul Pavel a scris: „cine vorbește în altă limbă, ...spune taine” (1 Cor. 14:2). Avem nevoie de momente în viața noastră de rugăciune, când să vină Duhul Sfânt peste noi. Uneori doar vom suspina, ne vom ruga în limbi sau ne vom simți împovărați. Asta numim noi „a te ruga până la capăt.” În rugăciune, Duhul ne dă lumină și pricepere. Pastorii penticostali au un avantaj foarte mare în faptul că știu și apreciază persoana și lucrarea Duhului Sfânt, pentru că din aceasta vin darurile Duhului – darul discernământului, cuvântul de cunoștință și alte daruri. Acestea au rolul de a facilita lucrarea de slujire și avem nevoie de această împuternicire a Duhului Sfânt.

POSTUL

Fiecare lucrător trebuie să-și stabilească un timp de post. Am postit regulat de-a lungul lucrării mele. O persoană poate ține post de mai multe feluri, nu doar de mâncare. Postul este disciplina renunțării prin care ne apropiem mai mult de Dumnezeu. Vrajmașul nostru va face tot ce-i stă în putință ca să ne împie-

dice să postim, să ne rugăm și să studiem Cuvântul lui Dumnezeu. Este ușor să găsim o scuză sau un motiv pentru neglijența noastră: „Sunt prea implicat în lucrarea Domnului. Sunt implicat în lucrarea de slujire.” Da, dar unde găsești puterea necesară lucrării? Ea vine din timpul petrecut singur cu Dumnezeu. Exemplul nostru este Isus, care adesea S-a retras din mulțime pentru a sta singur în rugăciune.

Trebuie să ne odihnim suficient pentru ca omul spiritual să poată rămâne atent și sensibil. Unora le sunt suficiente 5 sau 6 ore de somn pe noapte. Alții au nevoie de mai multe ore. Nimeni n-ar trebui să se simtă vinovat pentru că are nevoie de mai mult timp de odihnă decât altcineva. Când oboseala devine o problemă în viața ta, vei fi iritat și îți vei pierde răbdarea cu oamenii. Îți vei pierde sensibilitatea față de glasul Duhului. Nu vei mai avea dragostea pe care ai avut-o cândva pentru Cuvântul lui Dumnezeu și lucrarea Sa.

MĂRTURISIREA

Trebuie să-i vedem pe oameni așa cum îi vede Dumnezeu – pierduți și îndreptându-se spre eternitate. Slujirea noastră izvorăște din cunoașterea faptului că umanitatea este pierdută. Atunci vom avea pasiunea de a vorbi oamenilor și de a-i avertiza. Slujirea ajunge să fie pentru noi mai mult decât o responsabilitate legată de amvon, ci mai degrabă un lucru care ne însoțește în fiecare zi a vieții noastre. Îi vedem pe oamenii pierduți. Fie că ne sunt cunoștințe ocazionale, prieteni, parteneri de afaceri sau cei pe care-i întâlnim o singură dată, nu-i considerăm doar niște oameni pierduți, ci răspundem nevoii lor - mărturisindu-le. Le spunem despre Isus Cristos, despre iad și despre veșnicie. Cine știe ce a lucrat Duhul Sfânt în viața lor până în acel moment? Cine știe cu ce scop a făcut Dumnezeu ca drumurile voastre să se intersecteze? Când suntem conștienți de faptul că Duhul lucrează deja în viețile oamenilor, suntem sensibili la lucrarea Duhului și ne alăturăm mărturiei pe care Duhul Sfânt o aduce acelor oameni.

Pasiunea pentru cei pierduți vine dintr-o relație personală intimă cu Domnul Isus Cristos. Nu poți avea partășie cu Domnul fără studiu biblic și rugăciune. Nu poți să intri într-o prietenie strânsă cu El fără să capeți și

tu pasiunea Lui pentru cei pierduți.

Evanghelizarea personală trebuie să fie parte integrantă a vieții unui slujitor. Cineva a spus cândva: „Mai întâi îi câștigi pentru tine. Doar apoi îi poți câștiga pentru Domnul.” Am văzut acest lucru întâmplându-se. Dacă prin contactele mele cu alți oameni îi pot câștiga, atunci ei vor avea încredere în mine. Ei vor ști că ce le spun vine din dragoste pentru ei și nu dintr-un simț al datoriei.

Relațiile trebuie construite. Pastorii au ocazia de a mărturisi în principal oamenilor din afara bisericii cu care au o anumită relație zilnică. Astăzi, mulți oameni aflați în poziții înalte într-o companie sau ca funcționari se simt singuri și suferă. Îi poți câștiga împrietenindu-te cu ei. Apoi, când apare o situație de criză în viața lor, la cine vor apela? Te vor contacta imediat. Atunci este ocazia ta să le spui: „Ai nevoie de Domnul.” Deja ai sădit o sămânță și ai udat-o. Acum a venit vremea ca acea sămânță să aducă roadă.

Răbdarea este o parte importantă a acestui proces. Rода nu vine peste noapte, ea cere timp. Scriptura ne învață că unii sădesc, alții udă, dar Dumnezeu dă creșterea. Trebuie să ne facem partea sădind și udând, dar numai Dumnezeu poate mântui. M-am întrebat uneori. „Am greșit cu ceva când o cunoștință din afaceri a trecut în eternitate fără să-L primească pe Cristos ca Domn și Mântuitor?” Asta e o mare responsabilitate. Vreau să pot privi înapoi și să spun: „Doamne, i-am mărturisit. I-am spus. L-am avertizat. L-am iubit. Am făcut tot ce mi-a stat în putință.”

Un pastor care vrea să-și vadă adunarea câștigând suflete, trebuie să fie el însuși un exemplu în câștigarea de suflete. Ceea ce este pastorul acum, va deveni și biserica în timp. O biserică sănătoasă trebuie să fie o biserică ce câștigă suflete, dar totul începe cu pastorul ei.

Thomas E. Trask este superintendent general al Assemblies of God, Springfield, Missouri.

Trăind în Prezența lui Dumnezeu: O Teologie a Formării Spirituale

DE EDGAR R. LEE

Activitatea unui slujitor este o chestiune urgentă și importantă. O activitate nechibzuită și neinformată, chiar dacă este sinceră și plină de energie, va pune pe butuci orice carieră promițătoare. Ținând cont de aceste pericole, teologia pastorală și instruirea profesională au ca scop pregătirea de lucrători care să facă ceea ce trebuie cu reverență, demnitate și competență. Teoria modernă a conducerii și educația administrativă au constituit un avantaj în pregătirea de bărbați și femei pentru slujirea creștină. Fără îndoială, clericii sunt mai bine educați azi ca niciodată pentru a-și însuși provocările multiple ale lucrării moderne de slujire.

Înainte de a ne întreba ce face slujitorul și cum o face, ar trebui să ne punem întrebarea a cui este lucrarea. Există o spiritualitate creștină matură esențială slujitorului care dă un sens, un scop și un sentiment al direcției tuturor lucrurilor care trebuie făcute? Este el în mod conștient un om al lui Dumnezeu sau este ea un exemplu bun de femeie a lui Dumnezeu? Își fac slujitorii lucrarea cu un sentiment al prezenței lui Dumnezeu în tot ceea ce fac?

În încercarea noastră de a îmbunătăți educația și abilitățile profesionale ale slujitorului, trebuie să acordăm o atenție înnoită formării sale spirituale. O abordare fundamentală este aceea de a ne concentra din nou asupra naturii și semnificației prezenței lui Dumnezeu în viața creștinului în general și a slujitorului în particular.

PRECEDENTE BIBLICE

Mari lideri din Scriptură au avut un sentiment profund al trăirii și slujirii în prezența lui Dumnezeu. Moise, confruntat cu provocarea descurajantă de a conduce națiunea imatură prin acea regiune dificilă și neiertătoare, spre Țara promisă, nevăzută

încă, L-a implorat pe Dumnezeu: „Dacă nu mergi Tu însuși (Prezența Ta) cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici. Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?” (Exod 33:15, 16). Cuvântul pentru „prezență” din acest pasaj este *panîm*, în ebraică, și care literalmente înseamnă „față”. Acesta este un mod viu de a descrie bunătatea și apropierea lui Dumnezeu. Relația lui Moise cu Dumnezeu a fost atât de personală și intimă încât Exodul ne prezintă această mențiune șocantă: „Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui” (33:11). De fapt, fața lui Moise devenea atât de strălucitoare în urma expunerii la slava divină, că trebuia să o acopere când trecea prin mijlocul poporului (34:29).

Și conducătorii din Noul Testament aveau un sentiment distinct al prezenței lui Dumnezeu. Moise s-a urcat pe Muntele Sinai pentru a-L întâlni pe Dumnezeu. Pavel a fost răpit în rai pentru a primi de la Domnul una din multele sale revelații (2 Corinteni 12:1-4). Încercător în lucrarea lui Dumnezeu prin persoana sa, Pavel a scris romanilor că dorea să le dea vreun dar duhovnicesc pentru întărirea lor (Romani 1:11). În încheierea acestei epistole, el adaugă, „Știu că dacă vin la voi, voi veni cu o deplină binecuvântare de la Cristos” (15:29). Corintenilor, el le-a predicat „într-o dovadă dată de Duhul și de putere” (1 Corinteni 2:4). Ca apostol, el a fost, pe de o parte, conștient de slăbiciunea sa, dar pe de altă parte, conștient de puterea lui Cristos din el (2 Corinteni 12:9). Mireasma experienței de pe drumul Damascului persistă de-a lungul vieții și slujirii sale (Fapte 9:1-9). Acolo unde era

prezent Pavel ca un vas înzestrat și supus, Dumnezeu era și El prezent, lucrând într-un mod special.

Moise și Pavel au fost chemați și înzestrați pentru niște lucrări profesionale unice, pline de putere pentru perioada lor din istoria mântuirii. Ei au exercitat anumite prerogative fundamentale și revelatorii la care noi nu putem și nu ar trebui să ne așteptăm. Cu toate acestea, mare parte din exemplul lor poate fi urmat, învățăturile lor trebuie puse în practică în viață și slujire, iar pasiunea lor de a-L cunoaște și a-I fi plăcuți lui Dumnezeu este transmisibilă. Inspirați de dorința lor după prezența lui Dumnezeu, putem cerceta Scripturile pentru a vedea care pot fi așteptările noastre legitime în ce privește prezența Sa în viața și lucrarea noastră din secolul 21.

O PREZENȚĂ REGENERATOARE

Prima noastră întâlnire cu prezența constantă a lui Dumnezeu are loc prin puterea de regenerare a Duhului Sfânt. Ca necredincioși, noi eram „morți în greșelile și în păcatele noastre” (Efeseni 2:1) și străini de prezența lui Dumnezeu. Cu toate că eram conștienți din când în când de convingerea Sa lăuntrică, Duhul a intrat pentru prima dată în viețile noastre când ne-am mărturisit păcatele și L-am primit pe Cristos ca Domn și Mântuitor. Isus l-a învățat pe Nicodim și pe noi că trebuie să fim „născuți din nou” prin lucrarea Duhului Sfânt: „Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh” (Ioan 3:6). Duhul Sfânt a lucrat supranatural în trupul Fecioarei Maria pentru a-L zămisli pe Isus din Nazaret (Matei 1:18, 20; Luca 1:35). Același Duh, care este prezența actuală a lui Dumnezeu în viața noastră, lucrează în persoana care se încrede în Isus ca Mântuitor pentru a produce nașterea din nou.

[Continuare în pag. 17]

PREZENTÂND m

De ALMON M. BARTHOLOMEW

ACEST ARTICOL SE CONCEN-

TREAZĂ ASUPRA UNUI ALT

ASPECT PRIVITOR LA ACEASTĂ

TEMĂ – UN PASTOR SĂNĂTOS

ESTE O PERSOANĂ ASEMENEA LUI

CRISTOS. MODELUL NOSTRU PER-

FECT ESTE ISUS CRISTOS, MARELE

PĂSTOR AL OILOR (BISERICA SA).

ESTE UN IMPERATIV CA IMAGINEA

PROIECTATĂ DE LA ACEST MODEL

SĂ FIE IDENTIFICATĂ MAI ÎNTÂI

ÎN PASTOR, UN PASTOR ASISTENT

AL TURMEI LUI DUMNEZEU.

Modelul lui Cristos

Semnele vitale ale vieții spirituale atât în viața pastorului cât și în cea a bisericii trebuie să includă claritatea cu care asemănarea cu Domnul nostru este oglindită în mod real.

În primul capitol din Genesa, pomii, iarba, orice ființă care se afla în ceruri, pe pământ și în mare, se înmulțeau după soiul lor. Planul divin pentru fiecare generație sănătoasă era să dea viață sănătoasă fiecărei generații descendente.

Tema „pastor sănătos – biserică sănătoasă” intrupează același principiu. Există o legătură directă între un pastor sănătos și o biserică sănătoasă. Dacă principiul „fiecare se înmulțea după soiul său,” este unul vital, gândiți-vă la potențialul acestuia pentru biserică de azi și de mâine.

Acest articol se concentrează asupra unui alt aspect privitor la această temă – un pastor sănătos este o persoană asemenea lui Cristos. Modelul nostru perfect este Isus Cristos, Marele Păstor al oilor (biserica Sa). Este un imperativ ca imaginea proiectată de la acest model să fie identificată mai întâi în pastor, un pastor asistent al turmei lui Dumnezeu. Expresia esențială a acelei imagini de conducere va avea un efect profund asupra vieții personale și corporative a bisericii. Absența sa deformează și distruge scopul intenționat de Cristos pentru trupul Său. Semnele vitale ale vieții spirituale, atât în viața pastorului, cât și în cea a bisericii trebuie să includă claritatea cu care

asemănarea cu Domnul nostru este oglindită în mod real. Această reflectare are a distribuție întreită:

DEZVOLTAREA INTERIOARĂ

Pentru a internaliza principiile lui Cristos va fi nevoie de mai mult decât de o experiență superficială, de fațadă. Achiziția și dezvoltarea acestora vine din practicarea acestora în intimității cu Dumnezeu. Întotdeauna am fost intrigat și uimit de titlul cărții lui Thomas à Kempis *Imitatio Christi*. Textul, scris de un călugăr de origine germană în secolul cincisprezece, a avut un mare impact asupra lumii creștine, în special asupra liderilor Reformei – inclusiv asupra lui Martin Luther. Fundamentul biblic al principiului dragostei divine, înrădăcinat în natura lui Dumnezeu, devine forța motivațională continuă a vieții creștine. Fiecare nivel al funcției umane este sfințit de harul special. Viața lui Cristos este reprodusă în viața slujitorilor Săi.

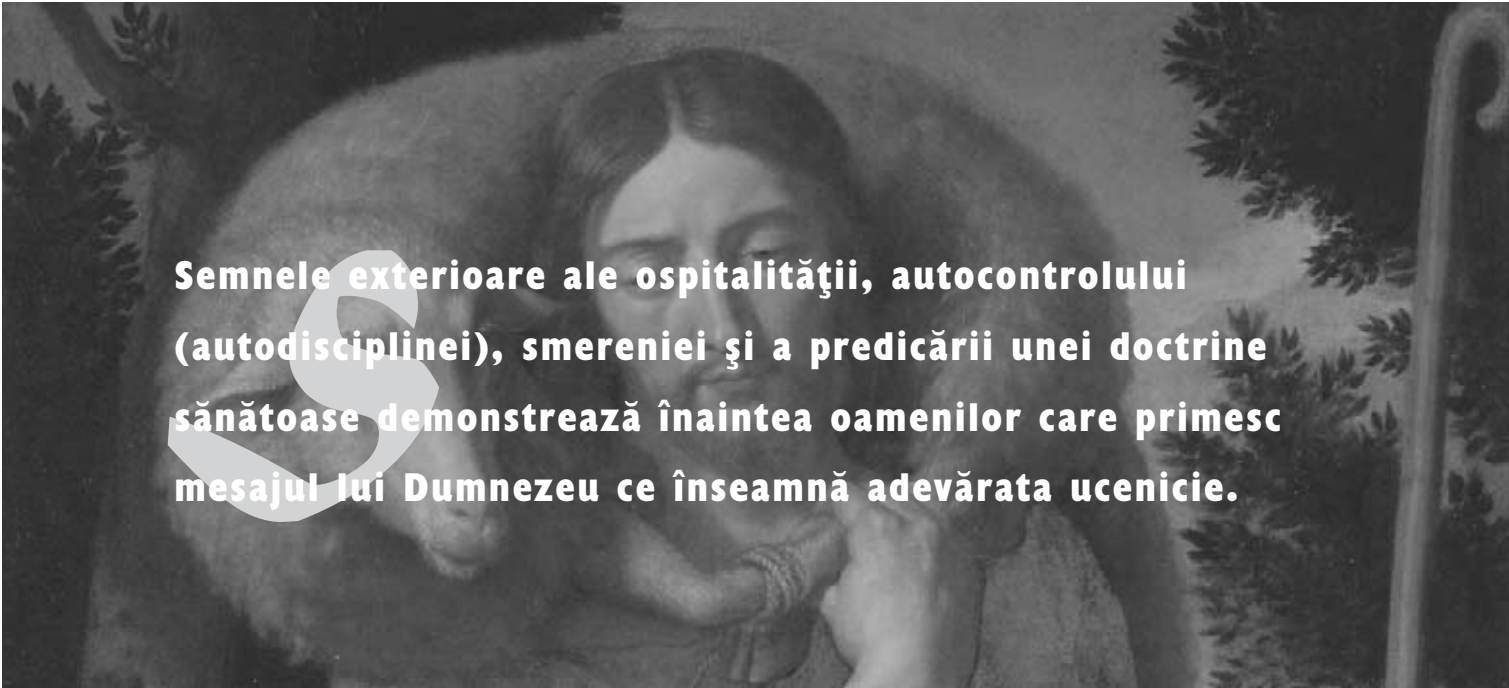
Acest tip de autenticitate este extrem de necesar astăzi în lucrarea de slujire. El este atins prin digerarea și asimilarea Cuvântului lui Dumnezeu. Creșterea sa este îmbunătățită prin timpul petrecut în prezența Lui. În măsura în care cineva Îl urmează pas cu pas, el își însușește chipul lui Cristos. Îndemnul apostolului Petru este funda-

mental pentru această orientare. În primul capitol din cea de-a doua epistolă a sa, el își încurajează cititorii pentru o viață adevărată și o evlavie atinsă prin puterea lui Dumnezeu, putere care izvorăște într-o viață de slavă și virtute. Prin „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe” noi am devenit „părtași firii dumnezeiești” a lui Cristos (versetul 4). În acest proces suntem imunizați față de puterea coruptă a unei lumi plină de pofte.

Împăratul David a spus: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” (Psalmul 119:11). Omul lui Dumnezeu binecuvântat în Psalmul unu și care înfloarește ca un pom sădit lângă ape își găsește plăcerea și meditează zi și noapte la Cuvântul lui Dumnezeu.

Când Ezechiel a fost chemat ca proroc, el a primit un sul al Scripturii și i s-a poruncit să-L mănânce. Iată ce spune el: „El mi-a zis: «Fiul omului, hrănește-ți trupul și umple-ți măruntaiele cu sulul acesta...» L-am mâncat, și în gura mea a fost dulce ca mierea. El mi-a zis: «Fiul omului, du-te la casa lui Israel, și spune-le cuvintele Mele!»” (Ezechiel 3:3, 4) Când Dumnezeu prescrie Cuvântul Său pentru suflet, nu accepta nici un înlocuitor generic.

În Ioan 17, Isus Și-a declarat uceniciei curați prin Cuvântul pe

Semnele exterioare ale ospitalității, autocontrolului (autodiscipliniei), smereniei și a predicării unei doctrine sănătoase demonstrează înaintea oamenilor care primesc mesajul lui Dumnezeu ce înseamnă adevărata ucenicie.

care li l-a spus. El a spus mai departe: „Cuvântul Meu este adevărul.” Timpul intim pe care acești oameni l-au petrecut ascultându-i învățăturile, privindu-L cum umbla printre tot felul de oameni și cum a slujit, a lăsat o urmă de neșters asupra lor. Nu există scurtături pentru a deveni asemenea lui Cristos. Aceleași discipline spirituale care au modelat viețile primilor ucenici trebuie să lucreze și în slujitorii lui Cristos de azi.

Identificarea noastră cu Cristos crește pe măsură ce petrecem timp în prezența Sa. Cei doisprezece ucenici au petrecut trei ani cu El zilnic. Ei l-au văzut viața de rugăciune. Ei au fost martori ai lucrărilor Sale minunate. Ei l-au auzit predicarea dinamică și învățătura Sa de neegalat. Ei au învățat din viața Sa, din abilitățile Sale de a lucra cu oamenii, fie că era vorba de prieteni sau dușmani. Ei s-au hrănit cu valorile Sale. A fost o relație intimă, fascinantă, care le-a schimbat viața.

Astăzi nu avem privilegiul de a umbla în prezența Sa vizibilă. Totuși, avem la dispoziția noastră prezența Duhului Sfânt, care ia din lucrurile lui Cristos și ni le arată. El a venit ca să ni-L facă de cunoscut pe Cristos. Apostolul Pavel a cuprins acest proces în 2 Corinteni 3:18, „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o

oglină, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă.” Cristos ia formă în noi. O versiune parafrazată a Bibliei explică faptul că noi nu numai că vom purta chipul lui Cristos în viața ce va veni, dar trebuie să purtăm chipul Său în lumea noastră actuală: „Și tot așa cum am purtat chipul [omului] celui pământesc, așa vom purta și chipul Celui [omului] ceresc” (1 Corinteni 15:49).

DEMONSTRAREA EXTERIOARĂ

Dezvoltarea interioară, spirituală a pastorului sănătos se va reflecta în exterior. Astfel ajungem la demonstrarea exterioară a asemănării cu Cristos, esențială slujirii eficiente.

Este extrem de important ca viața unei persoane să fie carac-

terizată de autenticitate. O persoană vinovată poate afișa o față drăguță, fără să știi ce se ascunde în spatele ei. Cristos trebuie să poată fi văzut în fiecare aspect al vieții noastre. Avem nevoie de ceva mai mult decât de un strat subțire de fard. Scriptura e clară: „Așa cum gândește în inima sa, așa este” (Proverbe 23:7, o variantă posibilă a textului, n. tr.).

Isus a avut și El ceva de spus despre expresiile inimii: „Din belșugul inimii vorbește gura” (Matei 12:34). El spune mai departe: „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15:19). Păstrarea unei inimii sănătoase este o condiție pentru a avea o lucrare sănătoasă ce va produce o biserică sănătoasă.

Cu toate că inițial s-a dorit a fi un gest de bună administrare, încercarea de a-l echipa pe pastorul Bellow cu un dispozitiv pentru a produce curent electric pentru biserică a fost primită cu sentimente contradictorii.

EXISTĂ VREO LEGĂTURĂ ÎNTRE UN PASTOR SĂNĂTOS ȘI O BISERICĂ SĂNĂTOASĂ?

Există o strângă legătură între ceea ce pastorul își însușește din resursele sale și ce dă mai departe bisericii prin slujirea sa. El comunică altora doar acele lucruri de care el însuși este plin. Stanley Cohen, profesor la Glassboro State College din New Jersey, în cursul său „Fundamentele psihologice ale educației,” a spus: „Este imposibil să transmiți informații fără să transmiți valori.” Această afirmație merită mai multă contemplare. Un slujitor nu învață, predică sau administrează într-un vid. Ceea ce intră și străbate persoana pastorului, aceea va și ieși. Oamenii aflați sub conducerea sa vor fi receptorii acelei slujiri, fie ea curată sau mânjită. Sănătatea bisericii locale depinde de sănătatea spirituală și de resursele pastorului ei. Sunt multe mărturii în această privință. Am fost binecuvântați să avem trei pastori în biserica noastră, în cei 37 de ani de creștere și de maturizare ai bisericii. Fiecare dintre ei a avut un efect pozitiv profund asupra noastră. Nici unul dintre ei n-a făcut o aluzie măcar la vreun scandal sau compromis. Ei au fost niște studenți remarcabili ai Cuvântului și ne-au învățat bine. Ei au fost niște oameni spirituali, care ne-au transmis și nouă această spiritualitate. Având abilitatea de lucru cu oamenii ei au fost niște buni administratori ai bisericii. Dincolo de acestea, în exemplul de slujire pe care ni l-au dat, au fost cu adevărat umili. Nici unul dintre ei nu părea conștient de profunzimea impactului și a lucrării lor asupra noastră. În acel timp, mai mult de cincisprezece tineri au fost chemați la lucrare și s-au implicat cu normă întreagă în slujire. Pastorii sănătoși produc o biserică sănătoasă.

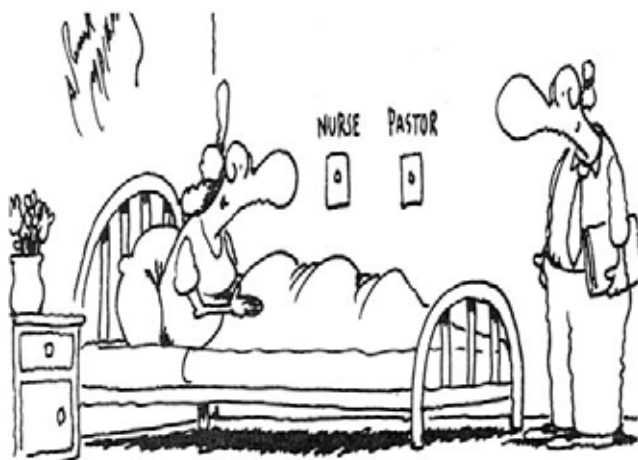
—Almon M. Bartholomew, *Queensbury, New York*

Care sunt acele trăsături de caracter, atât de evidente la Isus, pe care ar trebui să le avem și noi, cei care am fost chemați de El? Roada Duhului prezentată de apostolul Pavel este cu siguranță concludentă. Lista din Galateni 5:22 include: „bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea și stăpânirea de sine.”

1 Petru 5 îi îndeamnă pe presbiteri să fie niște păstori sinceri și grijulii ai turmei lui Dumnezeu – modelați după modelul lui Isus. Această slujire nu trebuie făcută ca pe o corvoadă sau o datorie lipsită de bucurie, ci cu dăruire.

Trebuie s-o facem pe deplin conștienți că dorim să fim plăcuți lui Dumnezeu, din moment ce El ne-a chemat. Nu există loc pentru lăcomie sau avariție. Noi trebuie să slujim cu dăruire, nu să stăpânim peste turma lui Dumnezeu. El ne aduce aminte că va veni o zi a răsplătirii, la venirea lui Cristos.

Atât apostolul Pavel cât și apostolul Iacov seamănă slujitoriului lui Dumnezeu cu niște „gospodari.” NIV traduce acest cuvânt cu „un fermier harnic.” 2 Timotei 2:6 ne spune că acest plugar muncitor trebuie să fie primul părtaș la roade. În timp ce acest verset vorbește despre niște beneficii de

„Trebuie să recunosc pastore Fine [Delicat], sunteți foarte atent cu vizitele la spital.”

pe urma secerișului, el sugerează și că trebuie să dea din aceeași hrană turmei sale. În epistola lui Iacov, fermierul este îndemnat să aibă răbdare până la coacerea secerișului. Lecțiile pe care le învățăm din ambele pasaje demonstrează conduita pe care trebuie să o aibă un bun gospodar.

Pavel avea un antidot puternic pentru lucrul cu persoanele gâlcevitoare. Prea adesea slujitorii sunt tentați să răspundă oamenilor cu aceeași monedă. Escaladarea acestei situații va distruge lucrarea lui Dumnezeu. Pavel prescrie un medicament bun, preventiv, pentru cel care vrea să fie un pastor sănătos: „Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia” (2 Timotei 2:24-26).

Pavel, scriind lui Tit, continuă această învățătură: „Căci episcopul, ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană; nu încăpățânat, nici mânios, nici dedat la vin, nici bătaș, nici lacom de câștig mârșav” (Tit 1:7).

Fiecare apostol a accentuat nevoia de răbdare în momentele de suferință, lipsă și greutate. Semnele exterioare ale ospitalității, autocontrolului (autodisciplinei), smereniei și a predicării unei doctrine sănătoase demonstrează înaintea oamenilor care primesc mesajul lui Dumnezeu ce înseamnă adevărata ucenicie. Acestea fac Evanghelia reală în fața oamenilor.

Epistolele pastorale sunt pline de îndemnuri bune pentru slujitorul lui Dumnezeu care vrea să-și demonstreze credincios și eficient credința. Nu vom face ucenici dacă nu trăim noi mai întâi Evanghelia. Pavel a înțeles acest lucru când i-a scris lui Timotei: „Tu, însă, ai urmărit de aproape

învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea” (2 Timotei 3:10).

DINAMICA ETERNĂ

După ce am integrat credința în dezvoltarea noastră, după ce am demonstrat credința în fața lumii, lucrarea noastră trebuie să aibă totodată și o dinamică eternă. Cuvântul *dinamică* este folosit intenționat. Credința noastră nu este una pasivă, închisă în inerția tradiției.

Această dinamică a fost la lucru în cartea Faptele Apostolilor. Împărăția a crescut de la 120, la 3.000, apoi 5.000, pentru ca mai târziu să fie reprezentată de mulțimi de oameni – din capitala iudaismului până în capitala Imperiului roman și până în toată lumea cunoscută în secolul I. Acest lucru s-a făcut fără sistemele performante cu care suntem obișnuiți astăzi. Slujitorii lui Dumnezeu aveau o umblare intimă cu Dumnezeu, care s-a manifestat în exterior și a afectat destinul a milioane de oameni, chiar și al celor care au intrat în împărăție în secolele care au trecut.

Biserica a trecut printr-o perioadă cunoscută ca Evul Mediu Întunecat. În această perioadă ea a experimentat o spiritualitate bolnavă. Sănătatea spirituală a început să revină în Biserica universală în timpul Reformei, a trezirilor dinamice și a mișcărilor de înnoire care au urmat. Această întoarcere a făcut posibil ca milioane de oameni să fie absorbiți în Împărăția lui Dumnezeu, în timp ce Evanghelia făcea înconjurul pământului. Dacă vrem să vedem această adunare răscumpărătoare de oameni crescând, este foarte necesar ca biserica să aibă această sănătate spirituală vibrantă. Cheia împlinirii acestei misiuni sunt slujitorii sănătoși ai Evangheliei.

Când ne concentrăm asupra calității eterne a acestei dinamici, ajungem la eficacitatea durabilă a Evangheliei și a mesagerilor ei. În Ioan 15, Isus le-a spus

NU EXISTĂ SCURTĂTURI PENTRU ASEMĂNAREA CU CRISTOS

Nu există scurtături pentru a deveni asemenea lui Cristos. Pe când eram în New Jersey în anii 1960, am înmormântat 27 de membri în vârstă ai bisericii. Ei erau sfinți maturi, rugativi, plini de compasiune și dedicați din biserică. Asemenea multor pastori ce trec printr-o astfel de situație, m-am plâns Domnului: „Ei au fost dintre cei mai buni membri ai bisericii. O să-mi lipsească atât de mult.” Apoi L-am întrebat: „Doamne, de ce sunt atât de dificil de înlocuit?”

Părea să-mi vorbească inimii spunându-mi, „la mult timp să-i crești.”

Noi trăim într-o vreme a lucrurilor instantanee. Suntem chemați să fim sfinți, dar acest proces nu se întâmplă peste noapte. Generalului William Booth, fondator al Armatei Salvării, îi sunt atribuite cuvintele: „Focului este de așa natură încât tot ce atinge să devină asemenea lui însuși.” Scriitorul cărții *Evrei* ne amintește că „Dumnezeul nostru este ca un foc!” Ca pastori, trebuie să fim atinși de focul prezenței Sale și să acceptăm timpul necesar de a ajunge asemenea Lui.

Mai există o metaforă foarte potrivită. Nimeni nu trebuie să spună saramurii ce să facă. Ea va face ce-i stă în fire. În procesul de murare, castraveții sunt introduși în apă sărată și condimentată. În timp, sarea își face efectul. Uimitor, castraveții sunt murați. Cu toate acestea, nimeni nu pune castraveții în saramură luni seara pentru a-i scoate marți dimineața. Procesul trebuie să fie complet. La fel și noi trebuie să petrecem timp în prezența lui Dumnezeu. Nu există scurtături în a deveni asemenea lui Cristos.

—Almon M. Bartholomew, *Queensbury, New York*

urmașilor Săi că El i-a chemat să aducă roadă, iar această roadă să rămână.

Într-o altă metaforă, în 1 Corinteni 3, Pavel i-a asemănat pe slujitorii lui Dumnezeu cu niște meșteri zidari. El ne-a spus și faptul că noi trebuie să „lucrăm împreună cu Dumnezeu.” Pavel a accentuat importanța construirii unei structuri vrednice de temelie ce a fost deja pusă – Isus Cristos. Biserica trebuie construită pentru a dăinui veșnic.

Nu ne putem permite să fim superficiali în lucrul nostru. De fapt, Pavel a spus că totul va fi încercat prin testul focului. Dacă materialele cu care construim sunt „lemn, fân și trestie,” ele vor fi arse. Doar „aurul, argintul și pietrele scumpe” vor rezista. Pastorii au nevoie de o viziune sănătoasă asupra consecințelor eterne ale muncii lor. Nu cred că putem exprima mai bine aceste lucruri ca versurile cântării: „Căci tu vei trece de-aici lăsând toate / Dar, ce lui Isus ai făcut va sta.”

Cum poate această dinamică conta pentru veșnicie? Isus ne-a poruncit să mergem în toată lumea și să predicăm Evanghelia la orice făptură. El ne-a învățat foarte clar să facem ucenici din toți acești convertiți. Apostolul

Pavel i-a spus lui Timotei: „Tu, deci, copilul meu, întărește-te în harul care este în Cristos Isus. Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții” (2 Timotei 2:1, 2). Trebuie să existe o continuitate de la o generație la alta. Aceasta este natura dinamicii eterne.

Marele Medic este gata să vindece. Să-L lăsăm să ne analizeze viețile cu atenție. În Ieremia 8:21, 22, profetul plângerii redă plângerea lui Dumnezeu: „Sunt zdrobit de durerea fiicei poporului meu, mă doare, m-apucă groaza. Nu este nici un leac alinător în Galaad? Nu este nici un doctor acolo? Pentru ce nu se face, deci, vindecarea fiicei poporului meu?”

Dragi pastori, noi suntem doctori ai sufletului. Este important să avem o sănătate spirituală puternică dacă vrem să răspundem chemării din Ieremia. Cheia unei biserici sănătoase este un pastor sănătos.

Almon M. Bartholomew este fost prezbiter executiv al Assemblies of God și locuiește în Queensbury, New York.

Cum să rămâi punct de vedere em

*Profesiile sociale—care implică o
slujirea pastorală—sunt dintre ce*

D E R I C H A R D

Unii sănătos din emoțional în lucrare

*atât biserica instituțională cât și
cele mai stresante profesii din lume.*

D . D O B B I N S

Nimic nu e mai important pentru sănătatea mentală a bisericii decât sănătatea mentală a pastorului. Bisericile sănătoase sunt conduse de slujitori ai Domnului sănătoși din punct de vedere emoțional, fizic și spiritual. Așa cum o familie nu e mai puternică decât căsnicia pe care e clădită, nici o biserică nu e mai sănătoasă decât liderul ei. Acest articol aruncă o privire succintă asupra lucrurilor care îl fac pe un pastor sănătos emoțional.

admirați de alții, dar au mari dificultăți în a se apropia de cineva. Distanța pe care o creează între ei și alții este considerată adesea parte a devotamentului lor pentru Dumnezeu. Alți slujitori încearcă să-și rezolve propriile lor nevroze, sau stări de vinovăție prin comportamente religioase ritualice. Nici una dintre aceste probleme nu este prea dificilă pentru puterea de vîndecare a lui Dumnezeu, dacă suntem dispuși să ne vedem și să

grup mic, pe când alții strălucesc mai puternic la amvon, sau sunt mai buni la administrare, organizare. Nici un pastor nu este la fel de înzestrat în toate responsabilitățile atribuite conducătorului unei biserici. El trebuie să compenseze această situație înconjurându-se cu oameni puternici în dreptul punctelor sale slabe, pentru a asigura astfel o conducere competentă în toate domeniile de slujire.

Cu toate că lucrarea lui Dumnezeu și chemarea Sa nu sunt niciodată stresante, biserica instituțională poate stresa un pastor pîna la moarte de: atac de cord, infarct sau uneori chiar sinucidere.

PASTORII SĂNĂTOȘI TREBUIE SĂ FIE SĂNĂTOȘI DIN PUNCT DE VEDERE MENTAL

Profesiile sociale – care implică atât biserica instituțională cât și slujirea pastorală – sunt dintre cele mai stresante profesii din lume. Stresul poate fi definit ca rata de uzură a vieții unei persoane; boala tipică a profesiilor sociale. Cu toate că lucrarea lui Dumnezeu și chemarea Sa pentru viața ta nu sunt niciodată stresante, biserica instituțională poate produce o stare de stres fatală pentru unii pastori: infarct, atac de cord, sau uneori chiar sinucidere. Pastorii sănătoși care conduc adunări sănătoase nu mor datorită unor condiții cauzate de stres.

SURSELE DE STRES PENTRU UN SLUJITOR SUNT INTERNE, EXTERNE ȘI PROFESIONALE

Un studiu de referință al Fundației Menninger din 1970 a descoperit trei surse comune de stres pentru slujitorii protestanți, care sunt adevărate și astăzi:

- Slujitorul în sine. Propria personalitate a unui pastor îl poate împiedica să se relaționeze cu sine sau cu alții. Unii slujitori sunt narcisiști. Ei au nevoie să fie apreciați,

ne cunoaștem pe noi înșine așa „cum ne văd alții”¹ – în special cum ne vede Dumnezeu – și să căutăm ajutorul Său ca să putem fi asemenea Lui.

- Fiecare slujitor din acel studiu a considerat că are o căsnicie dureroasă și nefericită. Divorțul constituia rareori o soluție, pentru că acesta, în cele mai multe cazuri, ar fi pus capăt carierei aceluia slujitor. Nici slujitorul, nici soția acestuia nu erau dispuși să facă un pas dramatic. Nu pot accentua suficient de mult cât de important este să-ți întreții bine căsnicia. Ea este o investiție inestimabilă pentru sănătatea ta emoțională și pentru sănătatea slujirii tale.

- Slujitorii au considerat că cel mai mare stres era indus de solicitările responsabilităților pe care le aveau față de adunare. Mare parte din acest stres este cauzat de multiplele roluri pe care un pastor trebuie să le joace: predicator, confesor, învățător, administrator, și pastor al adunării sale. Majoritatea slujitorilor preferă unele roluri în defavoarea altora, și cu toate acestea, ei trebuie să exceleze în toate. Unii sunt mai buni în situații interpersonale, de la om la om, sau de

EPUIZAREA – UN SEMN AL STRESULUI EXCESIV

În flăcări... sau mocnind?

Un semn al epuizării emoționale este pierderea nivelului obișnuit de energie și cea a unui sentiment idealist și de direcție. Unii dintre cei care trec printr-o stare de epuizare au diferite probleme fizice, ca ulcerul, dureri frecvente de cap, dureri de spate, răceli frecvente sau probleme sexuale. Acestea sunt semnale de alarmă cu privire la o stare de epuizare iminentă. Nici un slujitor nu este scutit de stres, iar efectul acestuia se va răsfrînge și asupra partenerului de viață, a copiilor și inevitabil asupra adunării.

Una dintre fazele timpurii, previzibile ale stării de epuizare este entuziasmul excesiv – obiective nerealiste cu planuri ce nu pot fi realizate.

Stagnarea este și ea un simptom al epuizării: slujirea pierde din emoții și devine o datorie zilnică.

Frustrarea este sora geamănă a stagnării: pastorul începe să se simtă incompetent. În această stare psihică, el s-ar putea să fie critic cu alții sau să vorbească necuviincios cu soția, copiii sau alți membri din biserică. Când se întîmplă acest

lucru, mare parte din energia sa psihică trebuie să o folosească pentru a construi ziduri de apărare. Potențialul de slujire al celor implicați este diminuat până nu se rezolvă problemele de ambele părți. O parte trebuie să caute iertarea, cealaltă trebuie să o ofere.

Apatia este frecventă în stările de epuizare: ignorarea și evitarea îndatoririlor în slujire. De la răspunsul la apeluri, la pregătirea predicilor, nimic nu îți mai poate capta atenția. Pur și simplu nu-ți mai pasă de poștă, mesaje telefonice sau de serviciul de închinare de duminica dimineața.

Ultimul pas este intervenția: acțiunea decisivă pentru întreruperea ciclului, în orice moment.

DOUĂ CARACTERISTICI IMPORTANTE ALE EPUIZĂRII

Mai întâi de toate, epuizarea este foarte contagioasă. Colegii tăi și adunarea pot contracta niște simptome ale epuizării – obiectivele nerealiste pot duce la epuizare. Dacă tu ești frustrat, stagnezi sau ești apatic în viața și slujirea ta, vei constata în scurt timp că te afli în fruntea unei biserici frustrate, stăgănate și apatice.

În al doilea rând, fazele epuizării nu sunt nici liniare, nici inevitabile. Cineva poate parcurge aceleași două, trei faze de mai multe ori la fiecare loc de muncă – ca și cum ar intra printr-o ușă rotativă din nou și din nou – fără a experimenta procesul până la capăt.

Epuizarea: Începutul sfârșitului sau sfârșitul începutului?

Epuizarea poate fi o boală terminală pentru slujirea unei persoane: începutul sfârșitului. Ea ar putea fi însă momentul nașterii acelei lucrări la care Dumnezeu l-a chemat pe slujitor: sfârșitul unui fals început și începutul „odihnei pentru suflet” sub jugul care este „bun” și sub povara care este „ușoară” (Matei 11:29-30).

Winston Churchill a spus că unul dintre punctele de cotitură ale celui de-al II-lea Război Mondial nu a fost „începutul sfârșitului, ci poate că sfârșitul începutului.”²

Hotărăște-te să pui capăt semnelor de început ale epuizării înainte ca ea să te consume împreună cu slujirea ta. Iată câteva modalități de a ieși din starea de epuizare pentru ca Dumnezeu și Împărăția Sa să fie glorificată și să se extindă prin slujirea unui pastor sănătos emoțional și a unei biserici sănătoase:

- Entuziasmul trebuie temperat de realism. Încurajează oameni de încredere să examineze realitatea când situația o impune. În timpul tău devoțional, cere-I lui Dumnezeu să te ajute să fii realist cu privire la ce poți și la ce ar trebui să faci.

- Stagnarea este tratată cel mai bine prin tulburarea apelor. Educația și activitatea mentală – formală sau informală – soluționează adesea situația și oferă noi modalități creative de abordare a responsabilităților slujbei.

- Frustrarea produce energie. Învață să recunoști frustrarea din viața și slujirea ta și hotărăște să canalizezi energia degajată de aceasta pentru a produce niște schimbări pozitive și necesare.

- Apatia poate fi transformată în implicare. Cere-I lui Dumnezeu și unui prieten de încredere să te ajute să-ți redescoperi dragostea de a îndrepta oamenii spre Dumnezeu.

Bărbaților le este adesea greu să recunoască faptul că au nevoie de ajutor. De la a cere niște informații,

până la a admite că au o problemă de familie, sunt confrunțați cu nevoia lor de alții, însă preferă să creadă că sunt autosuficienți.

Aceasta este o problemă și mai mare pentru păstori. Ei se izolează de alți slujitori – chiar de oamenii care i-ar înțelege cel mai bine – pentru că sunt în competiție cu ei. Să nu îți fie frică să cauți unul sau doi slujitori cu care să dezvolti o prietenie cu scopul sprijinului reciproc. Am auzit un pastor spunând că adesea călătorea o oră până în orașul învecinat pentru a se spovedi unui preot romano-catolic, tocmai pentru a avea acest gen de conversație cu un alt slujitor. N-ar trebui să ne fie atât de frică unii de alții. Avem nevoie de sprijinul moral, profesional și spiritual pe care-l putem oferi unii altora.

CONTROLEAZĂ STRESUL ÎNAINTE DE A AJUNGE ÎN FAZA DE EPUIZARE

Păstrează echilibrul

Un anumit nivel de tensiune e necesar în viață. Nivelul optim de stres – eustresul – ne ajută să atingem nivele înalte de performanță. Eustresul este definit din perspectivă medicală drept: „Un echilibru între egoism și altruism, prin care un anumit individ își dezvoltă motivația și energia de a se îngriji de alții.”³ Trebuie să învățăm să ținem echilibrul între închinare, slujbă, joacă, dragoste și

„Domnișoara Sobba, vă rog să anulați toate întămirile mele pentru tot restul anului.”

grija de noi înșine și de nevoile familiei. Stresul unui stil de viață de genul doar-muncă-fără-joacă nu numai că duce la apatie, dar și la faliment spiritual, fizic și emoțional – la epuizare.

Aruncă-ți îngrijorările asupra Domnului.

Unul dintre cele mai eficiente instrumente de management al

jorările în mâinile capabile ale Domnului. Învață-ți adunarea să abordeze Scriptura în acest fel. Fără a viola încrederea cuiva, dă exemple despre modul în care alții și-au aruncat îngrijorările asupra Domnului. Explică modul în care și tu a trebuit să arunci în mâinile Domnului niște situații imposibile și cum ai căpătat în cele din urmă pace.

folosești pentru a nu fi afectat sau rănit de mânia rezultată adesea din lucrarea pastorală. Există patru pași pe care-i poți folosi în rugăciunea pentru durerea emoțională:

1. Când te rogi, concentrează-te mental asupra evenimentului sau a relației care produce durerea. Spune-I lui Dumnezeu sincer ce gândești. El deja știe, dar ai nevoie de vindecarea ce vine în urma

Unul dintre cele mai eficiente instrumente de management al stresului pe care îl poți dezvolta este „aruncarea grijilor tale [a motivelor tale de stres și neliniște] asupra Lui [Dumnezeu]; pentru că El se îngrijește de tine” (1 Petru 5:7, traducere proprie).

stresului pe care îl poți folosi e: „aruncați-vă toate îngrijorările [cauzele de stres, anxietățile] asupra Lui [Dumnezeu], pentru că El Înșuși se îngrijește de voi” (1 Petru 5:7, traducere proprie). Cu mai mulți ani în urmă, Dumnezeu m-a ajutat să găsesc un mod prin care să-mi arunc îngrijorările asupra Lui și care mi-a luat o mare parte din stresul imens cauzat de lucrarea de slujire.

În primul rând, întrebă-te dacă poți face ceva ca privire la situația ta. Dacă poți, atunci roagă-te pentru pașii pe care trebuie să-i faci și acționează.

Dacă nu poți face nimic în momentul de față, dar crezi că în viitor vei putea acționa în vreun fel, notează-ți în agendă data când vei putea face acel lucru. Între timp, roagă-te pentru acea cauză.

Dacă nu poți face nimic, nici în momentul de față, nici în viitor, gândește-te cine ar putea să o facă. Contactează acea persoană.

Dacă nu poți face nimic cu privire la problema ta și nu găsești pe nimeni care să te ajute, atunci las-o la picioarele Domnului în rugăciune și treci la chestiuni în privința cărora poți face ceva.

În acest fel îți arunci îngri-

Învață să te rogi sub presiunea „loviturilor și săgeților”⁴ ațintite asupra ta.

Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciunea și meditația sunt armele tale pe care Dumnezeu ți le-a dat să le

destăinuiri gândurilor tale lăuntrice în prezența Celui în care poți avea încredere, a Celui ce te iubește.

2. Când te rogi, concentrează-te emoțional asupra evenimentului

PERIOADELE DE VÂRF ALE STRESULUI ÎN SLUJIRE

Momentele cele mai stresante pentru familia unui slujitor sunt: primii cinci ani după ordinare, între 8 și 12 ani de la ordinare și după 20 de ani de la ordinare. Ce face ca aceste perioade să fie atât de stresante?

Primii cinci ani de la ordinarea slujitorilor au loc pe când aceștia au vârsta între douăzeci și treizeci de ani. În această perioadă slujitorii își însușesc abilitățile necesare chemării lor și trec prin perioada de adaptare din propria căsnicie. Ambele experiențe pot produce un anumit nivel de stres. Nevoile maritale de intimitate și dorința de succes în lucrare intră adesea în conflict.

Între 8 și 12 ani de la ordinare, cuplul de slujitori ajunge să se confrunte cu stresul care vine din calitatea lor de părinți. A găsi timp pentru copii în agitația activităților bisericești poate fi o reală provocare. Pastorul trebuie să hotărască în ce măsură toate aceste activități sunt absolut necesare. De obicei, aceasta este o chestiune foarte subiectivă de discernământ pastoral. Pastorul înțelept va alege în favoarea căsniciei și copiilor săi.

Dacă soția slujitorului este activ implicată în viața bisericii, nevoile fizice ale copiilor s-ar putea să-i ceară să renunțe la activitățile bisericești până ce aceștia cresc. Mulți soți sunt insensibili față de această nevoie și o consideră mai degrabă o lipsă de angajament în lucrare. Această atitudine o face pe soția slujitorului să se simtă abandonată în rolul ei de părinte și ofensată de soțul ei.

După douăzeci de ani de la ordinare, cuplul de slujitori se confruntă cu problemele vârstei de mijloc. Nu există nici un mister cu privire la motivul pentru care acest lucru este menționat printre cei mai stresanți ani din viața de slujire. Pe lângă problemele obișnuite ale vârstei a doua, tendința bisericilor de a arăta o preferință față de pastorii mai tineri care au ceva experiență începe să limiteze oportunitățile viitoare ale cuplului de slujitori.

A rămâne sănătos emoțional în lucrare e o reală provocare. Pentru a privi cu succes slujirea trebuie ca pastorii să caute să rămână sănătoși din punct de vedere spiritual, emoțional și fizic.

—Richard D. Dobbins, Akron, Ohio

CUM SĂ RĂMÂI SĂNĂTOS EMOȚIONAL

Nici unul dintre cei care L-au urmat pe Isus nu au avut vreo cădere nervoasă și nici unul dintre cei care au făcut voia lui Dumnezeu n-au sfârșit-o în bucăți. Cu toate acestea, slujitorii se pot distruge emoțional și își pot năruia căsnicia lucrând pentru biserica instituțională.

lată câteva lucruri pe care le poți face pentru a rămâne sănătos emoțional în lucrare:

1. PRACTICĂ „ARUNCAREA TUTUROR ÎNGRIJORĂRILOR VOASTRE ASUPRA LUI, PENTRU CĂ EL SE ÎNGRIJEȘTE DE VOI” (1 Petru 5:7)

La urma urmei, Isus a spus: „aceasta este biserica Mea” (Matei 16:18). Repetă-ți „biserica Mea” și „poporul Meu.” Multe lucruri care se întâmplă într-o biserică sunt dincolo de controlul tău, însă nu și de al Său. De aceea El ne poate reasigura: „Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:30).

2. FII CONȘTIENT DE DIFERENȚA DINTRE EVENIMENTELE DIN VIAȚA TA ȘI MODUL ÎN CARE LE INTERPRETEZI.

O simplă incursiune într-o sală de judecată te va convinge că există mai multe moduri de a privi realitatea. Avocații sunt instruiți să-i ajute pe oameni să vadă aceleași fapte într-o altă lumină. Procurorul le interpretează pentru a-l face pe acuzat să pară vinovat. Apărarea le interpretează pentru a proteja nevinovăția clientului lor.

Tu trăiești cu interpretarea pe care o dai evenimentelor din viața ta și nu cu evenimentele. Caută să le interpretezi în moduri diferite și observă sentimentele pe care fiecare interpretare le provoacă. Fă-ți un obicei din a interpreta cât mai pozitiv evenimentele zilnice din viața ta.

3. DISCIPLINEAZĂ-ȚI GÂNDURILE.

Pavel ne oferă un filtru practic care să ne ajute să facem acest lucru: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însușească” (Filipeni 4:8).

—Richard D. Dobbins, Akron, Ohio

sau a relației dureroase, lasă ca sentimentele produse de acea rană să

seama de durerea persoanei care te-a rănit și să găsești astfel atât

Tăria emoțională care vine dintr-o relație strânsă cu

Domnul te va ajuta să treci peste faptul că nu toți membri

adunării tale vor fi de acord cu tot ce faci.

iasă la suprafață și să fie exprimate. S-ar putea să te trezești plângând atunci când îți exprimi aceste sentimente profunde, așa că ar fi bine să-ți găsești un timp în care poți fi singur. Continuă până îți se ia povara și ești ușurat emoțional.

3. Meditează în prezența lui Dumnezeu căutând o nouă interpretare a evenimentului sau a situației, interpretare care să-ți producă mai puțină suferință. Duhul Sfânt îți va aduce în minte pasajele Biblice potrivite. Cuvintele unui prieten de încredere pot să-ți vorbească în dreptul nevoii tale. Îți pot veni în minte cuvintele unei cântări îndrăgite. S-ar putea să-ți dai

alinare, cât și compasiune de la Dumnezeu pentru cel ce te-a rănit. Verifică orice opțiune în lumina lucrurilor pe care le cunoști din Cuvântul lui Dumnezeu. Tot ceea ce este după voia lui Dumnezeu va aduce în timp sănătate și bunăstare vieții și bisericii tale.

4. Înlocuiește interpretarea ta veche a evenimentului cu cea nouă, mai puțin dureroasă, la care ai ajuns prin rugăciune. Consemnează într-un jurnal evenimentul și data pentru a-ți aduce aminte. Laudă-L pe Dumnezeu pentru noile cunoștințe pe care ți le-a dat.

S-ar putea să fie nevoie să repeți acești pași de mai multe ori de-a

lungul acestui proces, dar rezultatul final merită efortul. Când noua semnificație a unei suferințe vechi este confortabilă mental și spiritual, vei ști că ai ajuns la capătul procesului. Acum poți acționa și reacționa în mod corect, fiind mai productiv în viața ta personală.

Tăria emoțională care vine dintr-o relație strânsă cu Domnul te va ajuta să treci peste faptul că nu toți membri adunării tale vor fi de acord cu tot ce faci. Nici pe Isus nu L-au plăcut toți. Unii s-au simțit amenințați de adevărurile pe care El le învăța, în timp ce alții le-au considerat lipsite de importanță. Unii L-au batjocorit și necăjit public. El știa ce avea să se întâmple încă dinainte de a veni pe pământ, dar relația Sa strânsă cu Tatăl L-a ajutat atunci când alții L-au dezamăgit. Isus mai știa, și le-a adus aminte și altora, că trebuia să facă ceea ce Tatăl Îi dăduse de făcut (Luca 2:49). El a rămas concentrat asupra relației Sale cu Tatăl și asupra treburilor împărăției Sale.

Cele de sus rămân însă niște sfaturi bune pentru slujitorii lui Dumnezeu. Concentrează-te mai întâi asupra relației tale cu

Dumnezeu, cu tine însuși, cu partenerul de viață, cu copiii și cu familia și doar apoi asupra îndatoririlor slujbei la care te-a chemat Dumnezeu. Această ordine a priorităților te va ajuta să păstrezi echilibrul necesar pentru a rămâne pastorul sănătos spiritual și liber de stres al unei adunări sănătoase.

Veghează asupra gândurilor tale

Mii de bărbați ai lui Dumnezeu au fost prinși în capcana pornografiei, în special a celei prin Internet. Aceasta este cea mai frecventă ispită cu care se confruntă credincioșii în noul mileniu. Ea a luat proporții cutremurătoare. Să nu crezi niciodată că, fiind un slujitor,

ești scutit de gândurile, ideile, îndemnul și fanteziile pe care Satan le aduce în mintea fiecărui credincios. Fii foarte atent la modurile în care alegi să te distrezi.

Filtrează-ți gândurile prin filtrul propus de Pavel: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească” (Filipeni 4:8).

Păstrează legătura ta zilnică cu Dumnezeu prin timpul tău personal de rugăciune, de citire a Bibliei *pe lângă timpul pe care-l petreci studiind Cuvântul lui Dumnezeu și rugându-te pentru slujba ta*. Veghează asupra sănătății tale mentale, asupra efectelor devastatoare ale stresului, ale vinovăției nesoluționate, ale problemelor personale sau interpersonale dificile, ducând o viață echilibrată. Învață cum să te rogi pentru momentele dificile ale vieții și cum să-ți arunci îngri-

de dragoste pentru tine: „Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:30). El ne dă o „minte sănătoasă” (2 Timotei 1:7) și se roagă pentru noi (Luca 22:32). El nu ne trimite în lucrare neechipați. Mai degrabă, El ne promite să răspundă nevoilor noastre mentale și de altă natură. Când suntem într-o relație corectă cu El, cu noi înșine, cu soția, cu copiii și cu lucrarea spirituală, atunci suntem în cea mai bună situație de a avea o lucrare de slu-

Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciunea și meditația sunt armele pe care ți le-a dat Domnul ca să lupți împotriva epuizării și amărăciunii rezultate din rănilor și mânia pe care le experimentezi adesea ca slujitor.

Prin acest filtru trec doar acele gânduri, idei, îndemnuri și fantezii pe care Dumnezeu le aduce în mintea ta prin Duhul Sfânt. Ele sunt creative, productive, benefice pentru viață și lucrare, ușoare și nu împovăraătoare, ușor de suportat și nu provocatoare de suferință și dureri de inimă.

jorările asupra Domnului, cu ajutorul lui Dumnezeu. Făcând așa te echipezi pentru a deveni un pastor sănătos și plin de bucurie, a cărui viață și slujire îi vor determina pe alții să dezvolte biserici sănătoase pentru slava lui Dumnezeu.

În cele din urmă, ține minte că Domnul are niște promisiuni pline

jire sănătoasă – adică de a crește o biserică sănătoasă pentru gloria Sa.

Richard D. Dobbins, Ph.D., este psiholog, fondator și director al clinicii EMERGE Ministries, din Akron, Ohio.

SOLUȚII PENTRU SUPRAVIEȚUIRE EMOȚIONALĂ

Păstrează-ți bunăstarea spirituală. Rugăciunea zilnică, studiul biblic și părtașia creștină regulată ne ajută să creștem spiritual și să ne menținem temelia.

Învață să te bazezi și pe alții. Cu toții avem nevoie de ajutorul altora pentru a ne menține sănătoși emoțional. Acest lucru se poate întâmpla prin grupuri de sprijin, părtașie cu alte familii de slujitori și prin împărtășirea responsabilităților. (Dacă vom sluji altora și ei vor dori să ne slujească.)

Acceptă-ți limitările personale. Oamenii care se dedică lucrării de slujire sunt adesea foarte sensibili față de alții și/sau cu dorințe de realizare. Învață să recunoști semnele oboselii și să-ți dezvolți un ritm sănătos. Recunoaște-ți capacitățile și stabilește-ți limitele.

Așteaptă-te la schimbări și învață să le faci față. Puține lucruri în viață rămân la fel. Ne schimbăm mereu poziția, statutul financiar și prietenii. Cultivă acele lucruri care sunt stabile în viața ta, cum ar fi timpul devoțional de somn, exercițiile fizice, distracția, vacanța, familia, mesele etc.

Petrece-ți timpul liber în mod semnificativ. Oamenii de succes se bucură de slujbă și petrec ceva timp în mod plăcut. Cu toții știm ce activități ne împrăștiează emoțional, fizic și spiritual. Asigură-te că petreci suficient timp liber implicat în acele activități.

Evaluează. La intervale regulate, fă-ți timp să îți evaluezi obiectivele spirituale și practice, precum și prioritățile. Pentru a face acest lucru, du-te, de la o zi la trei zile, undeva singur sau uneori cu alți lideri din lucrarea ta.

—Wayde I. Goodall, pastor principal, First Assembly of God, Winston-Salem, North Carolina

NOTE FINALE

1. Robert Burns (1759-1796), poet scoțian. Fragment din versurile finale ale poeziei „Unui păduche: La vederea unuia pe boneta unei doamne, la biserică” (1786). Poemul lui Burns este despre păduchii de pe boneta unei femei și din părul ei; de fapt ea nu este conștientă de prezența lor și nici de faptul că de fiecare dată când își întorcea capul spre cineva, ei zburau asupra celor din jur. „O de ne-ar da puterea, darul de a ne vedea așa cum ne vede el! . . .”
2. Discurs cu ocazia Zilei Primarului Lord Luncheon, Londra, 10 noiembrie, 1942.
3. Kenneth N. Anderson, ed., *Mosby's Medical, Nursing, and Allied Health Dictionary*, ediția a cincea. (St. Louis: Harcourt, 1988), pag. 595.
4. *Hamlet*, 3.1.57

Trăind în Prezența lui Dumnezeu: O Teologie a Formării Spirituale

Limbajul lui Pavel despre prezența și lucrarea lui Dumnezeu în viața creștină este asemănător cu al lui Isus. Și el a vorbit despre lucrarea de regenerare a lui Dumnezeu numind-o „spălarea nașterii din nou (*palingenesis*) și prin înnoirea (*anakainosis*) făcută de Duhul Sfânt” (Tit 3:5). Petru a scris despre aceasta în epistola sa și a descris-o la fel: „ne-a născut din nou (*anagenmao*) prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie” (1 Petru 1:3). Pavel a schimbat metafora în corespondența sa cu corintenii, dar a vorbit despre aceeași realitate când i-a descris pe credincioși ca pe o „nouă creație” (*kaine ktisis*) (2 Corinteni 5:17). Ca oameni noi, regenerați, Duhul, care ne dă o naștere spirituală, este rezident în noi.

(Matei 3:16, Marcu 1:10; Luca 3:22; Ioan 1:32-34; Fapte 10:38).

Verbul *chrío*, „a unge,” este aproape întotdeauna folosit cu referire la Isus (Luca 4:18; Fapte 10:38; Evrei 1:9). Scriitorii Noului Testament nu folosesc termenul în alt context decât cel al (ordinării) apostolilor sau a altor lucrători pentru slujire, așa cum ar fi de așteptat datorită precedentului din Vechiul Testament. Mai degrabă, ideea ungerii trece de la cea a câtorva aleși la cea a unei ungeri pentru fiecare credincios. Pavel a folosit verbul *chrío* doar o singură dată cu acest sens precis: „Și Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Hristos, și care ne-a uns, este Dumnezeu. El ne-a și pecetluit, și ne-a pus în inimă arvuna Duhului” (2 Corinteni 1:21, 22). Ast-

1:14). Cuvântul ales de Ioan sub călăuzirea Duhului înseamnă „a locui într-un cort.” Dumnezeu a ales să locuiască pentru o vreme într-un trup uman normal, printre alte ființe umane, cu toate că erau căzute. Acum că este plecat în trup de la înălțarea Sa, Isus este prezent în viața individului în persoana Duhului Sfânt – care la fel de bine poate fi numit „Duhul lui Dumnezeu” (Matei 3:16), „Duhul lui Cristos” (Romani 8:9) sau Duhul lui Isus Cristos (Filipeni 1:19) – și care locuiește continuu în poporul său care a devenit cortul Său fizic. Din punct de vedere teologic, trebuie să ne reamintim că acolo unde se găsește unul dintre membrii Dumnezeului Triunic, sunt prezenți și ceilalți. Personalitățile lor sunt distincte, dar nu separabile ca în sensul uman de persoane separate.

Pavel a exprimat realitatea prezenței lăuntrice a lui Dumnezeu folosind limbajul cotidian al locuirii într-o casă. El a scris romanilor: „Duhul... locuiește (*oikeo*) în voi” (Romani 8:11). Accentuând chiar mai mult această idee, Pavel le-a spus corintenilor: „voi sunteți templul (*naos*) lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu locuiește (*oikeo*) în voi” (1 Corinteni 3:16; 6:19). Pavel ar fi putut alege cuvântul *hierona* care vorbește despre întreg templu cu toate curțile și anexele sale. Cu toate acestea el a ales cuvântul *naos*, care denotă templul în sine, Locul sfânt și Locul preasfânt, unde locuia șekina, norul de slavă al prezenței lui Dumnezeu. El exprimă cu tărie realitatea că prezența lui Dumnezeu locuiește în mod continuu în credincioși, atât ca indivizi, cât și ca grup.

O PREZENȚĂ CARE CONFIRMĂ

O tradiție teologică care îl concepe pe Dumnezeu în termeni mai mult raționali decât devoționali adesea pierde din vedere sau devalorizează un adevăr biblic fundamental. Când credincioșii se încred în Cristos și Îl primesc în viețile lor, El le comunică în mod convingător că ceea ce este descris în Scriptură trebuie să se întâmple cu ei. Prezența Sa nu este o realitate diafană, care nu poate fi simțită într-un mod semnificativ. Așa cum o descrie Pavel adresându-se romanilor, „ați primit un duh de

Inspirați de dorința lor după prezența lui Dumnezeu, putem cerceta Scripturile pentru a vedea care pot fi așteptările legitime în ce privește prezența Sa în viața și lucrarea noastră din secolul 21.

O PREZENȚĂ CE DĂ UNGERE

Creștinii folosesc adesea cuvântul uns pentru a descrie o persoană care pare să fi beneficiat de o atingere specială din partea lui Dumnezeu asupra vieții sale, atingere care a împuternicit-o să predice și să învețe sau chiar să se roage pentru alții într-un mod care aduce sentimentul prezenței și activității lui Dumnezeu de partea lor. În concordanță cu precedentul vechi testamentar, ungera poate desemna trimiterea și echiparea unei persoane de către Dumnezeu pentru o lucrare specială. Astfel, Isus și-a anunțat vecinii din Nazaret că „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns (verbul *chrío*) să vestesc săracilor Evanghelia” (Luca 4:18). Așa cum Samuel l-a uns pe David și Duhul Sfânt a venit peste el cu putere (1 Samuel 16:13), tot așa și Isus a fost uns de Duhul Sfânt pentru a-și începe lucrarea de predicare și demonstrare a puterii lui Dumnezeu

fel fiecare credincios primește ungera. Ioan a folosit și el „ungerea” pentru a descrie lucrarea Duhului în viața credinciosului, dar a accentuat prezența continuă a Duhului Sfânt pentru a aduce adevăr și siguranță. „Dar voi ați primit ungera (substantivul *chrisma*) din partea Celui Sfânt, și știți orice lucru (adevărul)” (1 Ioan 2:20). După aceea a adăugat, „ungerea (*chrisma*) pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi, ... ungera Lui vă învață despre toate lucrurile” (2:27). Noul Testament ne aduce aminte că toți credincioșii, inclusiv cei chemați la o poziție de conducere, au primit de la Dumnezeu o ungeră asociată cu venirea și continuitatea prezenței Duhului Sfânt.

O PREZENȚĂ LĂUNTRICĂ

În credința creștină operează un principiu al întrupării. Ioan a spus despre Isus: „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit (*skenoo*) printre noi” (Ioan

înfierare, care ne face să strigăm: „Avală adică: Tatăl!” Însuși Duhul adevărate împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:15, 16). Știm că suntem creștini nu doar datorită conformării unei tradiții istorice. O știm și datorită unui motiv personal și sigur, datorită prezenței foarte reale a lui Cristos prin Duhul Sfânt în sanctuarul interior al vieților noastre.

Scriptura se referă la această realitate și altfel. Astfel, Pavel, scriind epistolele către Corinteni și Efeseni a vorbit despre modul în care Dumnezeu și / sau Cristos ne-a uns și ne-a pecetluit cu Duhul Său cel Sfânt, care a fost pus în inimile noastre ca un „depozit” (*arrhabon*, „jurământ” sau „garanție”), „garantând ce va veni” sau garantându-ne moștenirea” („Corinteni 1:21, 22; Efeseni 1:13, 14). Pavel a folosit în mod deliberat cuvântul *arrhabon* în ambele texte. În timp ce cu siguranță descrie o realitate divină adevărată deasupra și dincolo de toate emoțiile umane pe care această acțiune le poate genera, aceasta este o prezență reală a Duhului care confirmă cu putere credința creștinului.

O PREZENȚĂ SFINȚITOARE

Duhul are un rol important și în sfințirea credinciosului. În cuvintele adresate de Pavel corintenilor dezbrăcați și libertini se spune: „Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Cristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru” (1 Corinteni 6:11). Lucrarea Duhului de sfințire apare prea des în Noul Testament pentru a fi trecută cu vederea. De exemplu, neamurile trebuie să fie „o jertfă bine primită, sfințită (*hagiază*) de Duhul Sfânt” (Romani 15:16). Celor din Tesalonic, apostolul le-a scris: „Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului” (2 Tesaloniceni 2:13). Petru le-a adus aminte destinatarilor săi că ei au fost aleși „după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea (*hagiasmos*) lucrată de Duhul” (1 Petru 1:2).

Cu toate că unii s-ar putea să fie tentați să întunece aceste pasaje interpretându-le ca un act juridic, obiectiv al lui Dumnezeu prin care EL ne declară sfințiți – Dumnezeu ne vede așa în Cristos – acestea afirmă clar că Duhul Sfânt a lucrat și

lucrează pentru a produce în noi o separare semnificativă de păcat și o dedicare pentru Dumnezeu. Duhul are un rol bine definit în convingerea umanității de păcat (Ioan 16:8) și în conducerea poporului lui Dumnezeu spre Adevăr (Ioan 16:13; 1 Ioan 2:20). El este Cel care ne dă acel sentiment interior de împăcare cu Dumnezeu și care vine ca rezultat al mărturisirii și iertării.

O PREZENȚĂ ENERGIZANTĂ

Un accent major pus de Isus în învățătura Sa adresată ucenicilor este nevoia de putere pentru slujire. Isus a reiterat promisiunile Evangheliei în ce privește botezul în Duhului Sfânt, asigurându-i că momentul umplerii era aproape: „Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt” (Fapte 1:5; vezi Matei 3:11; Marcu 1:8; Luca 3:16). Totodată, Isus a asociat botezul în Duhul cu puterea (*dunamis*) necesară pentru a fi „mărtori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (Fapte 1:8). Evenimentele dramatice din ziua de Rusalii au împlinit acele promisiuni, când Dumnezeu Duhul Sfânt a venit peste templul format din poporul Său aflat în așteptare, fiind atestat de acea teofanie: sunetul unui vânt puternic și apariția limbilor de foc (Fapte 2:1-3). Cei 120 „au început să vorbească în alte limbi, după cum le da (*apophthengomai*) Duhul să vorbească” (Fapte 2:4). Verbul tradus prin „le da” denotă o inspirație profetică și indică prezența interioară a Duhului care-i îndemna să vorbească.

Aceeași putere l-a îndemnat pe Petru să predice (cuvântul *apophthengomai* este folosit și în 2:14 unde este tradus „a zis”) și să explice oamenilor că lucrurile pe care le vedeau și auzeau sunt împlinirea promisiunii lui Ioel cu privire la o revărsare escatologică a Duhului lui Dumnezeu care îi va face pe fiii Săi și pe fiicele Sale să procească. Luca a înțeles că această vorbire în alte limbi și mărturisire a lui Cristos, alături de alte activități, sunt expresii ale aceleiași promisiuni profetice. Puterea și prezența indispensabilă a lui Dumnezeu, pe care ei nu-L puteau sluji, a venit peste poporul Său.

Din Scriptură reiese clar că puterea despre care vorbea Isus nu este o forță impersonală. Mai degrabă, ea

vine din Dumnezeu care Însuși este prezent în spiritul uman prin Duhul Sfânt. Latura personală a prezenței divine este văzută și în promisiunile lui Isus din Evanghelia după Ioan, când a spus că va trimite „un alt mângâietor (*parakletos*), care să rămână cu voi [cu ucenicii] în veac; și anume, Duhul adevăratului ...rămâne cu voi, și va fi în voi” (Ioan 14:16, 17). Timpul viitor „va fi în voi” este fără îndoială o anticipare a Rusaliilor. Pavel a fost înzestrat pentru lucrare „prin lucrarea puterii Lui” (Efeseni 3:7) și s-a rugat ca toți cititorii săi să cunoască „care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale” (Efeseni 1:19).

O PREZENȚĂ CARISMATICĂ

În ciuda mulțimii de referințe biblice cu privire la puterea și activitatea lui Dumnezeu, potențialul prezenței Duhului Sfânt este neglijat în multe cercuri. Dumnezeu dorește să lucreze prin Duhului Său cu oameni responsabili. Relevant în acest caz este Ghedeon, un personaj șovăitor, cam greu de considerat erou vechi testamentar. Relatarea biblică spune: „Ghedeon a fost îmbrăcat cu Duhul Domnului” (Judecători 6:34). Doar atunci a câștigat Ghedeon acele victorii remarcabile asupra asupritorilor lui Israel. Verbul folosit aici este *labash* și înseamnă „a îmbrăca” sau „a fi îmbrăcat.” Acest verb sugerează că Duhul Domnului s-a îmbrăcat cu Ghedeon. Când puterea Duhului Sfânt lucrează în mijlocul poporului Său, există o putere ce curge din prezența personală a Celui Atotputernic în ei.

În Noul Testament, cu toate că Duhul Sfânt poate să lucreze în mod suveran fără nici o intervenția umană, puterea Duhului este de obicei transmisă prin biserică, prin intermediul darurilor Duhului. După Rusalii, credincioșii s-au trezit într-o biserică, proaspăt echipați cu o paletă largă de daruri spirituale care i-a împuternicit atât pe cei doisprezece cât și pe alții pentru a-L mărturisi pe Cristos însoțiți de lucruri extraordinare. Ei au condus cu înțelepciune (Fapte 6:1-6), au ținut predici inspirate și pline de putere, au ținut apologi publice (Fapte 4:8; 6.10), au făcut vindecări miraculoase (Fapte 8:7; 14:8-10), au transmis prorocii adevărate despre viitor (Fapte 20:23; 21:4, 10, 11) și au

făcut multe semne și minuni (Fapte 2:43; 5:12-16; 6:8; 8:6, 13; 19:11, 12). Lucrarea bisericii poate fi considerată carismatică din moment ce se bazează pe charismata, darurile Duhului.

Pavel oferă un motiv pentru lucrarea carismatică a Duhului dându-ne în epistolele sale câteva liste cu daruri spirituale (Romani 12:6-8; 1 Corinteni 12:8-11; Efeseni 4:11; cf. 1 Petru 4.10, 11). Aceste liste nu au rolul de a fi complete. De exemplu, muzica și meșteșugul nu sunt incluse. Printre darurile spirituale, Pavel enumeră și darurile „miraculoase” care prin natura lor sunt spontane și ocazionale (1 Corinteni 12:8-11). El include în aceste liste și darurile mai „obișnuite” care sunt permanente și constante ca: învățarea, slujirea, faptele de milostenie, administrarea și așa mai departe (Romani 12:6-8). Pavel a afirmat clar că Duhul Sfânt dă unul sau mai multe daruri în mod suveran fiecărui credincios (Romani 12:6; 1 Corinteni 12:7; Efeseni 4:7; 1 Petru 4.10, 11) – atât clerici cât și laici – pentru lucrarea de slujire. Duhul dă atât darurile (1 Corinteni 12:7) cât și puterea necesară în folosirea lor (1 Corinteni 12:6). Acolo unde prezența Duhului este apreciată, El va ilumina și va activa darurile Sale spirituale.

O PREZENȚĂ RODNICĂ

Prezența lui Dumnezeu în credincios are de a face totodată și cu rodnicia acestuia. Folosind imaginile obișnuite ale viilor prin care El și ucenicii Săi treceau frecvent, Isus a spus: „Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă” (Ioan 15:5). Fără îndoială că El se gândea atât la rodnicia unui caracter matur și evlavios, dar și la rodnicia mărturisirii lor. Contextul imediat pune un mare accent asupra ascultării poruncilor Sale și asupra iubirii lui Dumnezeu și a aproapelui. Nu e de mirare că Pavel asociază dezvoltarea caracterului cu înțelepciunea și puterea interioară a Duhului. „Roda Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege” (Galateni 5:22, 23).

În epistola către Efeseni, există un imperativ adresat credincioșilor: „Fiți plini de Duh!” având ca rezul-

tate uimitoare lauda și închinarea, cât și un mod de viață caracterizat de mulțumire și supunere (Efeseni 5:18-21) care trebuie să se răsfrângă asupra societății (Efeseni 5:22 până la 6:9). Un pasaj paralel din Coloseni spune cam aceleași lucruri, dar afirmă că e vorba de „Cuvântul lui Cristos” care locuiește în noi din belșug pentru a ne învăța și îndemna unii pe alții la laudă și închinare plină duhovnicească. Pentru ca Duhul lui Dumnezeu să ne umple este important rolul pe care îl are Cuvântul lui Dumnezeu care ne conduce mereu spre o închinare adevărată, spre o slujire mai iubitoare și spre o ascultare tot mai mare de voia lui Dumnezeu în toate relațiile noastre.

Isus, în comparația cu via și mlădițele, a afirmat clar că inclusiv mlădițele roditoare care sunt în strânsă legătură cu via trebuie să fie curățate „ca să aducă și mai multă roadă” (Ioan 15:2). Rodnicia și sfințirea merg mână în mână. Ele sunt două fațete ale aceleiași monede. Duhul lui Dumnezeu ca agent al Marelui Grădinar al bisericii încearcă întotdeauna să aplice Cuvântul lui Dumnezeu și să îndepărteze toate ramurile uscate de gânduri, atitudini și fapte păcătoase pentru ca viața divină să poată produce și mai multă roadă.

O PREZENȚĂ REVELATOARE

Prezența lui Dumnezeu în persoana Duhului Sfânt implică autodescoperire. Dumnezeul Triunic se revelează mai întâi pe Sine. Creatorul dorește să fie cunoscut de creația Sa și dorește să-și facă cunoscute căile pentru ca acestea să fie urmate. Cu acest scop s-a rugat Pavel pentru cititorii epistolei sale către Efeseni ca „să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:18, 19). El s-a rugat totodată ca Dumnezeu „să vă umple [pe coloseni] de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească” (Coloseni 1:9).

Înțelepciunea și cunoașterea sunt parte integrantă a ceea ce descoperă Dumnezeu copiilor Săi, iar acest limbaj este adesea întâlnit în Noul

Testament. „Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui,” a scris Pavel (Efeseni 1:17). Este important faptul că Pavel a făcut referire în acest pasaj la toate cele trei persoane ale dumnezeirii, toate fiind directe în ce privește dorința de a cunoaște și de a fi cunoscute de către om.

Cei umpluți de Duhul lui Dumnezeu pot primi în mod supranatural cunoștințe tainice care îi călăuzesc pe creștini în umblarea lor personală sau împreună cu poporul lui Dumnezeu. Se pare că Petru a cunoscut în mod supranatural că Anania și Safira mințiseră pe Duhul Sfânt când au adus darul lor la bise-rică. Cu siguranță că n-ar fi avut cum altfel să prezică moartea lor care a urmat (5:1-11) Un înger al Domnului i-a vorbit lui Filip îndreptându-l spre famenul etiopian (8:26). Domnul a vorbit lui Anania din Damasc într-o viziune despre nou convertitul Saul din Tars și i-a spus să se roage pentru vindecarea sa (9:10-19). La fel, Petru, după ce a primit acea viziune tulburătoare, a fost trimis de Duhul la casa lui Corneliu (10:1-23). Exemplele biblice de acest fel ar putea continua.

Oamenii plini de Duhul Sfânt au avut parte și de o inspirație specială pentru întâlnirile lor de închinare. Un lucru obișnuit între corinteni era ceea ce Pavel a numit în trei ocazii o „descoperire” (1 Corinteni 14:6, 26, 30), pe care evident Duhul Sfânt o comunicase direct unor persoane pentru zidirea bisericii. Este important să scoatem în evidență faptul că aceste revelații nu aveau statutul de Scripturi, ci trebuiau mai degrabă verificate cu Scriptura (1 Corinteni 14:29, 37). Înțelegem că ele erau revelații subordonate, dar cu toate acestea erau niște comunicări autentice din parte Duhului pentru adunarea locală de oameni ai lui Dumnezeu, pentru călăuzirea și edificarea lor imediată. De exemplu, Pavel relatează că a mers la Ierusalim ca să discute problema spinoasă a relației dintre evrei și neamuri ca răspuns la o „revelație” (*apokalypsis*) (Galateni 2:2). Duhul a fost prezent în mod activ de-a lungul narațiunii din Fapte, dând cunoștință, înțelepciune și călăuzire

[Continuare în pag. 27]

Și El a dat pe unii pastori...

DE ANTHONY D. PALMA

Este surprinzător că termenul „pastor” (în greacă *poimen*) apare doar o dată în Noul Testament cu referire la un lider spiritual uman (Efeseni 4.11). Cu toate acestea, astăzi este folosit în mod obișnuit pentru un individ și în mod special pentru liderul spiritual al unei congregații. Sugerez câteva motive pentru care cuvântul nu apare frecvent în Noul Testament. Acest articol se va ocupa de majoritatea dintre ele.

1. Cuvântul *poimen* înseamnă „pastor.” Din moment ce pastorii erau atât de obișnuiți în lumea biblică și în Scripturi, cititorii din primul secol nu aveau nici o problemă în a face tranziția de la o metaforă la aplicația spirituală a cuvântului.

2. Însuși Dumnezeu în Vechiul Testament și Isus în Noul Testament sunt portretizați ca pastori spirituali. Implicit, cam tot ce se spune despre ei ca pastori cons-

ține cu privire la unul dintre ei poate fi aplicat și celorlalți termeni. Noul Testament are multe de spus despre ultimii doi dintre aceștia.

CONTEXTUL VECHI TESTAMENTAR

Începând cu Abel (Genesa 4.2), păstorii sunt un personaj des întâlnit în Vechiul Testament. Nu e de mirare că adesea Vechiul Testament îl descrie pe Dumnezeu ca Păstorul poporului Său,¹ iar pe popor ca turma Sa.² În relația cu turma Sa, Dumnezeu este Cel care oferă adăpost, apă, hrană, călăuzire, grijă, supraveghere, El scapă și strânge turma, o protejează, aduce înapoi oile rătăcite și poartă la pieptul Său mielușei. Imaginea generală ce reiese de aici e că poporului lui Dumnezeu este complet dependent de El în ce privește existența și bunăstarea sa.

Dintre păstorii proeminenți din Vechiul Testament care au devenit

tori (Luca 2:8-11). Așa cum trebuia, Isus, Păstorul davidic promis, S-a născut în Betleem, cetatea lui David. Aproape de neobservat în relatarea nașterii este portretul lui Isus ca Păstor. Matei, citând din Mica 5:2 îl numește pe Isus Cel „care va fi Păstorul [*poimaino*, forma verbală a lui *poimen*] poporului Meu Israel” (Matei 2:6).³ Era normal ca termenul „pastori” din vremea biblică să prezinte un conducător ca și păstor, astfel termenul avea uneori un sens dublu.

Acest sens dublu se aplică întoarcerii lui Isus. Verbul *poimano* apare de trei ori în cartea Apocalipsei cu referire la Isus. Paradoxal, Mielul „va fi Păstorul lor [literalmente, «îi va păstori»], îi va duce la izvoarele apelor vieții” (7:17). „El are să cârmuiască [literalmente «să păstorească»] toate neamurile cu un toiag din fier” (12:5; 19:15).⁴

Evangheliile îl prezintă pe Isus ca Păstorul desăvârșit care are milă de oile fără păstor (Matei 9:36), caută oile pierdute (Luca 15:4), cheamă oi care nu sunt din staulul Său (Ioan 10:16), recunoaște și își cheamă oile pe nume (versetul 3), le conduce (versetul 3), și își dă viața pentru ele (versetele 11, 15, 17). În legătură cu ultima afirmație, El poate fi numit Păstorul bătut (Matei 26:31; compară cu Zaharia 13:7). Prezentându-Se ca Păstorul cel bun (Ioan 10:11, 14), se pare că Isus se pune în contrast cu păstorii nevrednici ai lui Israel descriși în Ezechiel (34:1-10).

Isus mai este numit și Marele (*mezas*) Păstor al oilor (Evreu 13:20) și singurul Păstor (Ioan 10:16; compară cu Ezechiel 34:23; 37:24). Petru îl numește pe Isus Păstorul cel mare [*archipoimen* – 1 Petru 5:4]. Aceste denumiri sugerează că Isus trebuie să fie exemplul tuturor păstorilor (adică ai pastorilor spirituali) care vor urma.

O îndatorire principală a pastorului este să hrănească turma, învățând și explicând Cuvântul lui Dumnezeu.

tituie un model pentru pastorul nou testamentar.

3. Cu toată că termenul pastor apare doar o singură dată, mai multe pasaje din Noul Testament folosesc cuvinte și gânduri care vorbesc în mod specific despre calitățile și lucrarea acestui conducător spiritual.

4. Cercetătorii Noului Testament sunt de acord că termenii *pastor*, *supraveghetor/episcop* (*episkopos*), și *bătrân/prezbiter* (*presbyteros*) sunt practic sinonime și pot fi folosiți interschimbabil. Ce se

conducători ai poporului lui Dumnezeu, ca Moise (Exod 2:15-3:1) și Amos (Amos 7:15), cel mai important este David (Psalmul 78:70-72). Mesia ce avea să vină și care este prezentat ca un păstor, avea să fie un descendent al lui David (Ezechiel 34:23; 37:22, 24).

ISUS PĂSTORUL

În vremea Noului Testament păstorii nu aveau un statut social de invidiat. Din acest motiv, e surprinzător că nașterea lui Isus a fost anunțată de înger unor umili păs-

O combinație neobișnuită de termeni îl numește pe Isus „Păstorul și Episcopul [*episkopos*]” sufletelor noastre (1 Petru 2:25). Expresia ar putea fi tradusă Păstorul Păzitor. *Episkopos* este adesea tradus cu episcop sau supraveghetor. El poate cuprinde și ideea de supraveghere și protecție. Această pereche de termeni are o semnificație specială când e aplicată conducerii bisericii, din moment ce atât Pavel cât și Petru accentuează aceste două aspecte ale lucrării.

PAVEL ȘI PASTORII

Între darurile spirituale pe care Cristosul înălțat le-a dat bisericii, Pavel vorbește despre „pastori și învățători [*tous poimenas kai didaskalous*]” (Efeseni 4:11). Cercetători competenți se întreabă dacă Pavel vorbește despre două chemări distincte sau dacă vrea să spună ceva de genul „învățători-pastori”. O îndatorire principală a pastorului este să hrănească turma, învățând și explicând Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea o calitate distinctă a unui prezbiter este aceea că el e „în stare să învețe pe alții [*didaktikos*]” (1 Timotei 3:2; 2 Timotei 2:24). Cuvântul mai este tradus sau interpretat cu „un învățător priceput,” „un învățător îndemnat,” „competent pentru a învăța” și „apt de a învăța pe alții.”

Dragostea pastorilor pentru Domnul se va exprima prin grija credincioasă arătată față de turma Lui.

Când Pavel s-a adresat bărbaților din Efes la Milet, el a pus laolaltă cele trei concepte interschimbabile de pastor, prezbiter și supraveghetor. În Fapte 20:17 bărbații sunt numiți prezbiteri. Pavel le spune că Duhul Sfânt i-a făcut supraveghetori ai turmei pe care trebuie să o păstorească (versetul 28). Observăm că Pavel îi îndeamnă aici să „ia seama la toată turma.” Afirmația deplină este: „Luați seama, deci, la voi înșivă și la toată turma.” Bunăstarea turmei

depinde de bunăstarea păstorului.

PETRU ȘI PASTORII

Discuția lui Isus cu Petru consemnată în Ioan 21:15-17 merită un studiu mai amplu, dar ne vom limita la elementele care au o legă-

Ceea ce Dumnezeu cere de la conducătorii bisericii a demonstrat El Însuși de-a lungul Scripturii.

tură directă cu acest subiect. Isus i-a poruncit lui Petru atât să hrănească (*bosko* – versetele 15, 17), cât și să păstorească (*poimaino* – versetul 16) turma. Se pare că Isus a mers de la o funcție specifică a pastorului spiritual (hrănirea) la o funcție mai generală de îngrijire de nevoile turmei. Obiectivele acestei griji sunt numite atât miei Domnului (arnia – versetul 15), cât și oile Sale (probată – versetele 16, 17). Nu cred că Isus a vrut să-i spună lui Petru sau să ne spună nouă să identificăm niște diferențe mai profunde între mieluseii și oile Sale. Această alternanță are mai degrabă motive literare, stilistice.⁵ Cu siguranță că Petru s-a gândit la acest incident când i-a îndemnat

evlavioși care sunt oameni ce „se îngrijesc [*poimaino*] de ei înșiși” (versetele 12, 13) și peste care va veni judecata divină. Petru, pe de altă parte, arată spre Marele Păstor care va răsplăti pastorii credincioși (1 Petru 5:4).

AFIRMAȚII CONCLUSIVE

Cei care slujesc ca pastori ar face bine să-și aducă aminte că oile sunt turma lui Dumnezeu (Fapte 20:28) și că Isus S-a referit la această turmă ca „oile Mele” și „mielușei Mei” (Ioan 21:15-17). Dragostea păstorilor pentru Domnul se va exprima prin grija credincioasă arătată față de turma Domnului.

Ceea ce Dumnezeu cere de la conducătorii bisericii, a demonstrat El Însuși de-a lungul Scripturii. Ce exemple mai nobile au pastorii de urmat decât acelea ale marilor păstori din Vechiul și Noul Testament?

Anthony D. Palma, Th.D., un vechi învățător Assemblies of God, locuiește în Springfield, Missouri.

NOTE FINALE

1. Genesa 48:15; 49:24; Psalmul 23:1; 80:1; Ezechiel 34:11, 12.
2. Psalmul 28:9; 74:1; 77:20; 78:52, 53; 79:13; 95:7; 100:3; Ezechiel 34:31; Mica 7:14; Zaharia 10:3.
3. Citatele biblice sunt din versiunea New American Standard Bible, dacă nu se fac alte precizări.
4. Acest ultim concept se aplică totodată și celor ce vor birui (Apocalipsa 2:26, 27).
5. Acest lucru poate fi adevărat și cu privire la folosirea celor două verbe pentru „a hrăni” și „a păstori,” și este probabil adevărat și despre cele două sinonime pentru cuvântul „a iubi” din acest context – *agapeo* și *phileo*.

Rezolvarea conflictelor din biserică în mod creativ

PARTEA III: Cum să atingi claritate în comunicare

DE RICHARD D.
DOBBINS

În partea a 3-a vom aborda modalitatea de a comunica clar în cadrul întâlnirilor.

Dragostea se exprimă adesea pe sine într-o confruntare onestă. Diferențele de opinie nu înseamnă neapărat lipsa dragostei.

Amintiți-vă, cele șase interpretări ale oricărei comunicări verbale sunt:

1. Ce a vrut vorbitorul să spună.
2. Ce a spus vorbitorul de fapt.
3. Ce a crezut vorbitorul că a spus.
4. Ce trebuia să audă ascultătorul.
5. Ce a auzit de fapt ascultătorul.
6. Ce a crezut ascultătorul că a auzit.

Pastori dragi, ar trebui să vă străduiți să creați o comunicare clară în cadrul întâlnirilor voastre. Transferarea gândurilor și a sentimentelor de la o persoană la alta este o provocare complexă și dificilă, indiferent de circumstanțe. Cu cât sunt mai profunde sentimentele părților implicate, cu atât e mai dificilă comunicarea. Dar nu e imposibilă.

PRINCIPII PENTRU COMUNICAREA SUB TENSIUNE

Iată câteva principii pentru comunicarea sub tensiune pe care s-ar putea să doriți să le împărtășiți conducerii bisericii și pe care să le folosiți la întâlnirile viitoare. Bineînțeles că fiecare întâlnire de biserică sau de comitet /departament ar trebui să înceapă cu rugăciune pentru o minte deschisă și pentru călăuzirea Duhului Sfânt în găsirea celei mai bune decizii cu privire la toate problemele aduse în discuție.

• În discuțiile voastre, încercați să folosiți mai mult afirmații la persoana **întâi** decât la persoana a **doua**. Afir-

mațiile la persoana întâi tind să fie *informative*: „Cred că ar trebui să începem la...,” sau „Cred că ar fi bine pentru biserică să...” Afirmațiile la persoana a *doua* tind să învinovățească: „Mă supărați întotdeauna,” sau „Întotdeauna decideți cum vreți voi.” Dacă trebuie să-ți exprimi supărarea, atunci asumă-ți acea supărare și exprim-o cam așa: „Când vorbim despre acest subiect, am tendința să mă supăr...” Vezi cât de diferit și mai puțin acuzator sună?

A afirma ce simți sau crezi că trebuie făcut se va dovedi mai eficient decât să te plângi cu privire la ce lipsește din sugestia altcuiva.

• *Încearcă să încurajezi când oamenii sunt gata să-și exprime gândurile.* Afirmații de genul: „Sunt bucuros că te simți suficient de sigur pentru a-ți exprima sentimentele,” „Mulțumesc pentru că-ți împărtășești cu noi ideile și sentimentele” sau „Este un membru valoros pentru acest comitet,” vor încuraja mai multă

Chiar dacă nu sunteți întotdeauna de acord cu ideile altor membri, ar trebui totuși să vă acceptați unii pe alții ca membri valoroși ai comunității locale a trupului lui Cristos.

deschidere și un dialog mai sincer - calități care sunt extrem de necesare în biserică.

• *Urmărește metacomunicarea.* Metacomunicarea este un mesaj despre mesajul transmis. De exemplu, dacă ajung într-o situație problematică și zic: „Pe când mă rugam aseară Domnul mi-a vorbit despre acest lucru.” Eu tocmai îți transmit un mesaj despre mesajul pe care sunt

gata să ți-l spun. Ceea ce îți spun de fapt este: „Nu pune la îndoială lucrul acesta, Domnul mi-a vorbit.” Ceea ce se pare este că Domnul nu vorbește niciodată cu nimeni altcineva.

Dacă toți transmit același tip de mesaj despre mesajul lor înaintea de a ți-l transmite, atunci este evident că cineva este eronat. Prin urmare, urmărește mesajele transmise despre mesaj.

• *Evită cuvintele provocatoare care nu sunt necesare.* În loc să spui cuiva „N-ai dreptate în privința asta,” învață să spui

Nu spuneți lucruri al căror rol primordial este acela de a vă exprima mânia și care rănesc alte persoane.

„Lucru acesta poate fi privit și altfel.” A-i putea spune chiar „Am fost atent la discuția noastră și e sigur că m-a ajutat să văd lucrurile puțin diferit” sau „În timp ce am ascultat, am realizat că un alt mod de a privi lucruri s-ar putea să...”

ABC-UL BUNEI COMUNICĂRI

Dați-mi voie să vă împărtășesc o formulă simplă pentru o bună comunicare atunci când e vorba de întâlniri dificile, puternic încărcate emoțional.

A - Acceptare reciprocă. Chiar dacă nu sunteți întotdeauna de acord cu ideile altor membri, ar trebui totuși să vă acceptați unii pe alții ca membri valoroși ai comunității locale a trupului lui Cristos.

B - Bun ascultător. Bunii ascultători dau dovadă că ascultă cu atenție ce se spune. Ei se opresc din ceea ce fac; ei nu mâzgălesc sau răfoiesc cores-

pondența în timp ce altcineva vorbește. Ei dau atenție și arată că ascultă prin expresiile lor faciale și răspunzând aprobator folosind cuvinte sau dând din cap.

C - Cuvinte atent alese. Cuvintele minuțios alese și bine exprimate pot oferi călăuzire și vindecare. Dar dacă folosim în mod necugetat niște cuvinte neglijent alese atunci putem răni extraordinar de mult.

Între altele câteva sugestii care să vă ajute în alegerea atentă a cuvintelor.

1. Lasă cealaltă persoană să termine ce are de spus înainte de a încerca să dai un răspuns. Nu întrerupe.

2. Reafirmă ceea ce crezi că a spus cealaltă persoană înainte de a încerca să răspunzi. Îți câștigi dreptul de a răspunde demonstrând mai întâi că ai înțeles bine ce s-a spus. Ai putea spune: „Dacă am înțeles bine, vrei să spui că...” Acest lucru oferă vorbitorului șansa de a clarifica orice neînțelegeri.

3. Înaintea întâlnirii:

a. Analizează care sunt părerile tale despre problemele dificile pe care le veți discuta.

b. Editează-le pentru a fi cât mai corecte și cât mai clare.

c. Repetă în minte modul în care le vei prezenta grupului.

PATRU REGULI PENTRU O „LUPTĂ DREAPTĂ”

Când e evident că există diferențe mari de opinie, iar drumul spre rezolvarea lor va fi unul lung și anevoios, amintește-ți aceste patru reguli pentru o „luptă dreaptă.” Cel mai adesea împărtășesc aceste idei cu acele cuplurile care au probleme de comunicare. Totuși, ele pot fi cu

siguranță aplicabile și în cazul întâlnirilor dificile de comitet.

1. *Rămâneți la subiect.* Nu săpați în gunoiul lunii trecute.

2. *Nu „luptați” murdar.* Nu spuneți lucruri al căror rol primordial este acela de a vă exprima mânia și care rănesc alte persoane. Aceasta vă face slujbași mai dificilă și vor lăsa amintiri foarte greu de șters.

3. *Învățați să negociați.* Faceți din departament, program, adunare și trupul lui Cristos adevărații câștigători. Puneți nevoile lor înaintea nevoii voastre de a câștiga. Asta nu înseamnă ca totdeauna să mergi pe ideea 50/50. Uneori va trebui să mergi pe 60/40, 80/20 sau chiar 90/10. Bineînțeles că nu se poate atinge întotdeauna o soluție prin compromis, dar fii gata să îl folosești când și unde funcționează.

4. *Păstrați buna dispoziție.* Învățați să priviți neînțelegerile în lumina acelei mici expresii din evanghelii: „s-a întâmplat că.” Aduceți-vă aminte că majoritatea divergențelor „se vor întâmpla.”

Urmând aceste principii, învățați oamenii din departamentele și comitetul bisericii voastre să se exprime în așa fel încât să facă loc diferențelor de opinie, fără să le fie frică că îl vor supăra pe Dumnezeu.

Partea a patra se va ocupa de modalitatea de a lua o decizie satisfăcătoare.

Richard D. Dobbins, Ph.D., este psiholog, fondator și director al EMERGE Ministries din Akron, Ohio.

John Wyclif¹ – Luceafărul de dimineață al Reformei

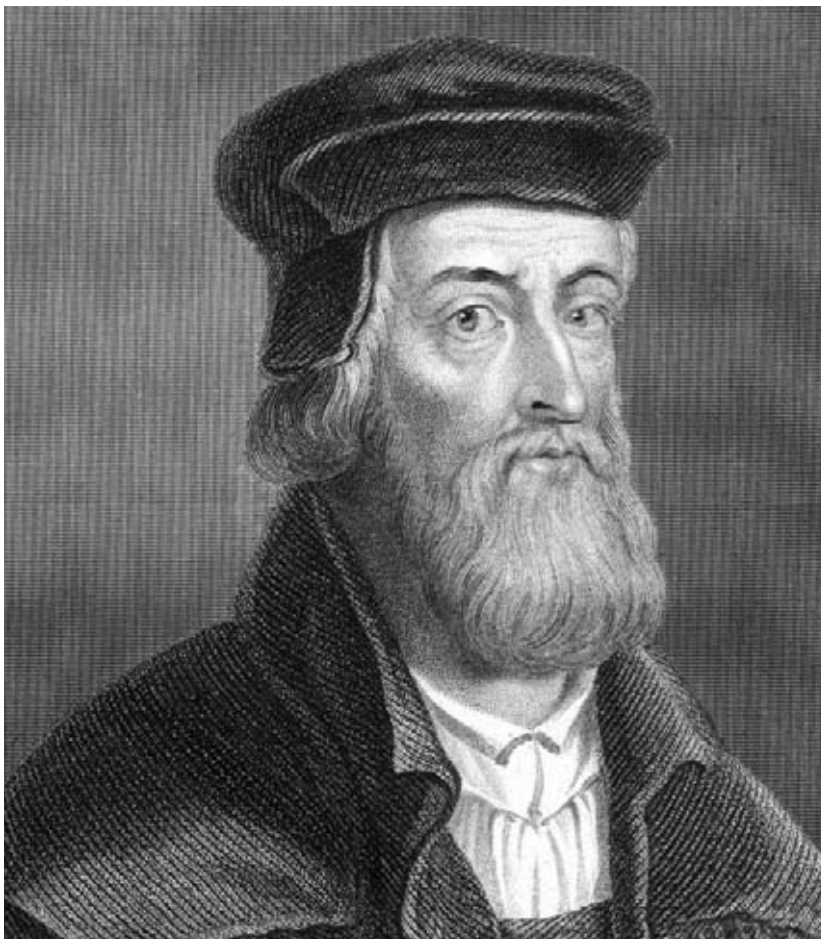
DE WILLIAM P. FARLEY

Când un renumit istoric a fost întrebat care este cel mai influent creștin din secolul 20, el a răspuns: „E nevoie să treacă 200 de ani de acum înainte pentru a putea răspunde la această întrebare.” Rareori recunoaștem măreția unor făuritori de istorie în timpul vieții lor.

Cu acestea în minte, Barbara Tuchman a scris despre John Wyclif (1330-1384): „Văzut prin telescopul istorie, el a fost cel mai reprezentativ englez din vremea sa.”² Tuchman a spus aceste lucruri datorită influenței imense pe care o are Wyclif asupra generațiilor ce au urmat, influență pe care nimeni nu a întrezărit-o în timpul vieții sale. După părerea lui Tuchman, el a fost primul om „modern.”

INFLUENȚA SA

Influența lui Wyclif asupra secolului al 14-lea s-a datorat unei conștiințe înrobite Cuvântului lui Dumnezeu. Diferit de cei din vremea sa, el a negat faptul că pentru a ajunge la Dumnezeu trebuie să apeleze la un preot. În schimb, cu 150 de ani înaintea Reformei, el a proclamat preoția tuturor credincioșilor și a încurajat oamenii să se apropie de Dumnezeu direct, prin credință. El a negat transsubstanțierea, doctrina care afirmă că pâinea și vinul se transformă realmente în trupul și sângele lui Cristos. El a învățat ideea, radicală pentru vremea sa, că valoarea Cinei Domnului

depinde de starea spirituală a celui ce se împărtășește. El a fost primul din secolul său care a reînviat doctrina justificării doar prin credință. Toate aceste doctrine au izvorât din convingerea sa că Biblia este autoritatea finală în fața căreia conștiința omului trebuie să dea socoteală.

„El a afirmat dreptul fiecărui creștin de a cunoaște Biblia și faptul că ea accentuează nevoia fiecărui creștin de a vedea importanța lui Cristos ca sin-

gură cale spre mântuire, fără ajutorul pelerinajelor, faptelor sau al Cinei Domnului.”³

O psaltire boemiană din secolul 16 ilustrează influența lui Wyclif asupra Reformei. Wyclif aprinde scânteia, Jan Hus aprinde cu ea un cărbune, iar Martin Luther o transformă într-o mare flacără.

Tuchman sintetizează importanța lui Wyclif prin următoarele cuvinte: „Într-o perioadă când erezia era la culme, el a transferat mântuirea

din mâinile biserici în cele ale individului: «Fiecare om care va fi condamnat, va fi condamnat pentru vina sa, iar fiecare om care va fi mântuit, va fi mântuit pentru meritul său.» Neobservat, aici era începutul lumii moderne.”⁴

Pentru a înțelege măreția vieții și lucrării lui Wyclif, trebuie să cunoaștem mai întâi vremea în care a trăit eroul nostru, o vreme foarte diferită de a noastră.

VREMEA LUI WYCLIF

Istoricul de Sismondi a numit secolul 14 „un moment dificil pentru umanitate.” Nu a

să-și cumpere o licență de la episcop pentru a avea o concubină – un mod ușor pentru prelați de a mai face niște bani.

Superstițiile caracterizau generația lui Wyclif. Închinarea la moaște, rugăciunea la sfinți și cumpărarea iertării lui Dumnezeu prin indulgențe și pelerinaje era ceva normal. Oamenii credeau că papa putea excomunica indivizi sau chiar cetăți întregi, trimițându-le în iad fără a mai exista nici o speranță pentru ei. Doctrina crucială a justificării prin credință fusese de mult uitată, acoperită de secole de tradiție.

În ultimii ani ai lui Wyclif,

VIAȚA LUI WYCLIF

În această ambianță s-a născut Wyclif, cam prin 1330. Cunoaștem puține lucruri despre copilăria sa. Știm că a intrat la Oxford în 1346, pe la vârsta de 16 ani și a început 12 ani de studiu intens pentru obținerea doctoratului în teologie.

Era un om cu abilități academice foarte sărguincios, admirat atât de prieteni cât și de dușmani. În 1371, Oxfordul l-a recunoscut drept teologul lor de frunte.

În 1374, coroana i-a acordat „mijloacele de trai” din partea bisericii din Lutterworth. Asta însemna că zecuielile acestei biserici aveau să-l susțină în timpul când preda la Oxford. Practica obișnuită era ca o parte din aceste mijloace financiare să fie folosite pentru angajarea unui pastor care să îngrijească de turmă în absența celui alt, lucru pe care e posibil să-l fi făcut și Wyclif.

Wyclif era un om evlavios. Avariția și corupția clerului l-au consternat. Clerul catolic, constituind doar doi la sută din populație, controla 50 la sută din bogăția națională. Pentru a contracara abuzul preoților, Wyclif învăța că statul avea dreptul și obligația de a disciplina biserica, chiar prin confiscarea averii acesteia la nevoie. Datorită acestei învățături, el a fost îndrăgit de capul statului, John de Graunt, care lăcomea la marile bogății ale bisericii naționale.

Wyclif a continuat să predea la Oxford până în 1378. Avea 48 de ani, un om în vârstă după standardele medievale. S-a retras la Lutterworth pentru a predica și scrie. Ultimii săi ani au fost și cei mai productivi.

Cu ajutorul prietenilor săi de la Oxford, Wyclif a tradus Biblia din limba latină în limba engleză, toate cele 750.000 de cuvinte – o sarcină enormă.

Wyclif a fost primul bărbat al secolului său care a reînviat doctrina justificării doar prin credință.

exagerat. Majoritatea englezilor erau analfabeți, iar cei care știau să citească o făceau doar în latină, limba elitei și bisericii. Chiar și Biblia era în limba latină. Din moment ce nu exista tiparul (toate Bibliile erau copiate cu mâna), costul era atât de mare încât doar cei bogăți și-o permiteau. Aproape că nimeni nu s-a gândit la ideea de a avea o traducere în limba engleză. Cei care totuși au făcut-o, zelul lor s-a stins repede la gândul rugului în flăcări.

Cu toate că existau câțiva preoți conștienți în Anglia lui Wyclif, majoritatea erau însă leneși și imorali. Beția era o problemă serioasă în rândul fețelor bisericesti. Puțini știau să citească. Ei învățau istorioare biblice de la superiorii lor, încercau să le memoreze, dar puțini erau atât de credincioși ca să le repete duminică în fața enoriașilor lor. Preotul putea

ambția personală și preocupările carnale au divizat biserica romană. Doi papi rivalizau pentru supremație. Unul dintre ei conducea biserica din Franța pe când un altul a pretins supremația în Roma. Această situație a produs o mare confuzie în popor, oamenii ne mai știind care dintre ei poate ierta păcatele și excomunica.

În ultimul rând, era o epocă barbară, brutală. Ciuma bubonică a năpăstuit Europa în tinerețea lui Wyclif, omorând, în unele zone, până la două treimi din populație. Timp de 100 de ani, Anglia a jefuit și prădat Franța, transformând-o într-o țară pustie – până când Ioana D'Arc a reunit Franța în secolul XV. Tortura și brutalitatea erau larg răspândite, iar omul de rând nu avea nici un drept politic.

Convingerea sa revoluționară că englezul de rând trebuie să poată citi Biblia în limba sa amenința puterea bisericii de stat din Anglia. Asta însemna că Biblia, nu sfatul unui preot controlat de stat, îl prezenta pe Cristos credinciosului. De aceea, traducerea sa amenința lipiciul care ținea civilizația medievală, puterea bisericii care orbea conștiința oamenilor. Acesta era marele său păcat.

Wyclif a mai instruit și trimis predicatori, încurajându-i să țină predici expositive asupra unor fragmente biblice copiate manual. Oamenii îi numeau „preoții săraci.” Unii dintre ei erau ucenici de-ai lui Wyclif bine educați de la Oxford. Alții erau oameni neștiutori de carte, dar sinceri, dedicați răspândirii Evangheliei.

Smerenia și altruismul acestor predicatori contrastau cu lenea egoistă a preoților din biserică tradițională. Simplitatea și puterea mesajelor lor biblice erau în antiteză cu fabulele, superstițiile și miturile învățate de preoții parohi. Cu toate că dușmanii lor îi numeau „lollarzi,” însemnând mormăiții, Dumnezeu a încununat cu succes eforturile lor.

Cam pe vremea aceasta a ieșit John Wyclif din grațiile lui John de Gaunt. Fără protecția lui Gaunt, era expus la mânia preoților bisericii tradiționale. Înainte de a fi arestat, judecat și ars pe rug, a murit de inimă în timp ce ținea slujba Cinei Domnului în 1384.⁵

Lollarzii au continuat până când au fost zdrobiți de persecuția cruntă a bisericii de stat, în anii 1420, la 35 de ani de la moartea lui Wyclif. Statul i-a spânzurat sau ars pe rug pe cei mai mulți lideri ai lollarzilor. Forțați să se ascundă, supra-viețuitorii au continuat să se întâlnească în grupe mici, pentru câteva generații. Au ieșit

din ascunzătoare doar când Reforma a zguduit Anglia, în 1530.

LECȚII DIN VIAȚA LUI WYCLIF

Ce putem învăța de la Wyclif și de la perioada sa de viață? În primul rând, ar trebui să fim mulțumitori lui Dumnezeu că ne-am născut în secolul XX și nu în secolul XIV. Astăzi ne bucurăm de libertate religioasă, de lumina Evangheliei, de domnia legii, alfabetizarea maselor, mai multe Biblii în casele noastre și îngrijire medicală modernă. Trebuie să ne întrebăm serios: *Suntem noi niște buni ispravnici ai acestor privilegii enorme?*

În al doilea rând, ar trebui să imităm curajul lui Wyclif. Într-o era în care ereticii erau arși pe rug sau torturați până la moarte, el s-a împotrivit cu vitejie rigidei biserici medievale, chiar dacă aproape singur. El a condamnat abuzurile, corupția acesteia și a negat dreptul ei ca singur reprezentat al lui Dumnezeu. El a atacat vânzarea de indulgențe, transubstanțierea, înmânarea Cinei Domnului pentru morți și rugăciunea adresată sfinților. Mai mult, el a fost primul om din perioada Evului Mediu care a ridicat autoritatea Bibliei deasupra autorității bisericii. Pentru aceasta era nevoie de un mare curaj și de o convingere puternică.

În al treilea rând, ar trebui să noi, asemenea lui Wyclif, să căutăm să fim cu un pas înaintea vremii în care trăim. El a fost înțeleș greșit de cei mulțumiți de lumea lor. La rândul nostru, nici noi nu vom recunoaște oamenii lui Dumnezeu dacă vom fi prea mulțumiți de vremea în care trăim. Avem noi mantaua profetică și curajul lui Wyclif? Nu vom fi niște slujitori eficienți ai lui Cristos fără ele. Perspectiva sa era diferită. Ea era

una eternă, așa cum ar trebui să fie și perspectiva noastră.

În al patrulea rând, să nu subestimăm niciodată puterea Bibliei de a schimba vieți sau de a zgudui națiuni. Toți liderii creștini eficienți trăiesc și respiră Biblia. Pentru că îi simt puterea, ei o și predică. Întâmplările și anecdotele își au locul lor, dar ele nu trebuie niciodată să înlocuiască prezentarea clară și pătrunzătoare a Bibliei. Aceasta din urmă are puterea de a dezrădăcina națiuni și de a dărâma întăriturile celui rău.

John Wyclif a înțeleș această putere, motiv pentru care a folosit-o curajos. În secolele ce au urmat, Dumnezeu a atins Insulele Britanice, dar totul a început cu Wyclif și lucrarea sa. El a fost luceafărul de dimineață al Reformei. Asemenea eroilor din vechime, Wyclif a fost și el un om de care lumea nu s-a dovedit vrednică (Evrei 11:38). Haideți să călcăm pe urmele pașilor săi.

William P. Farley este pastor al Bisericii Grace Christian Fellowship din Spokane Washington.

NOTE FINALE

1. Modul de scriere al numelui său este incert. Unii folosesc Wycliffe, Wycliff sau Wyclif. Eu îl voi folosi pe cel din urmă.
2. Barbara W. Tuchman, *A Distant Mirror: The Calamitous 14th Century*, (New York: Knopf Publishing House, 1978), 287.
3. *Christian History Magazine*, Numărul 3, 13.
4. Tuchman, *A Distant Mirror*, 338-39, sublinierea îmi aparține.
5. Pentru că nu exista o altă alternativă, a rămas preot romano-catolic până la sfârșitul vieții.

Trăind în Prezența lui Dumnezeu: O Teologie a Formării Spirituale

eforturilor Bisericii primare (vezi Fapte 8:26; 10:9-23; 13:2; 15:28).

O PREZENȚĂ RUGATIVĂ

Duhul Sfânt din noi are o afinitate specială pentru rugăciune. „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri,” a scris Pavel (Efeseni 6:18). El a folosit aceeași exprimare când a vorbit despre rugăciunea în alte limbi, „Mă voi ruga în Duhul...” (1 Corinteni 14:15). Spre finalul canonului biblic, Iuda a înserat această aducere aminte: „Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt” (Iuda 20). Duhul ne ajută totodată în slăbiciunile

tându-se de templul din Ierusalim pe care a avut-o Ezechiel. Păcatul „casei lui Israel și Iuda” ajunsese atât de mare încât se putea spune cu adevărat că „Domnul a părăsit țara” (Ezechiel 9:9). Așa cum a observat și Ezechiel, slava Domnului s-a ridicat de pe heruvimii din Locul Preasfânt și s-a dus deasupra pragului templului (10:4). Când heruvimul și-a luat zborul, slava Domnului s-a ridicat de pe prag, s-a așezat pe heruvim și s-a îndepărtat spre est (10:18, 19) fără să se mai întoarcă până pe vremea înnoirii și restaurării (43:1-5).

Prezența lui Dumnezeu este o prezență sfântă. Cel care locuiește în interior este Duhul Sfânt, iar El nu

Fața Ta, și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt” (Psalmul 51:11).

CONCLUZIE

Într-o societate afluentă, tot mai mobilă, cum e cea a secolului 21, o creștere a profesionalismului din cadrul lucrării creștine este inevitabil. În cel mai bun caz, acest profesionalism implică faptul că slujitorii sunt bine educați în tradiția lor teologică, bine instruiți în ce privește abilitățile profesionale necesare pentru lucrarea lor și ghidați de un standard etic înalt. Stăpânirea științei conducerii și cultivarea abilităților relaționale necesare, ne vor ajuta să răspundem tendințelor sociale și să creștem biserici mai mari și mai sănătoase. Cu siguranță că slujitorii pentecostali ar trebui să fie niște profesioniști desăvârșiți.

E trist, dar profesionalismul sănătos poate degenera în ceea ce adesea este cunoscut ca profesionalizarea slujirii. Acest termen este folosit frecvent cu referire la faptul că clerul a învățat bine cum să administreze biserica instituțională, dar a pierdut realitatea prezenței lui Dumnezeu. Ei s-ar putea să fi oprit fără intenție accesul oamenilor la Cuvântul lui Dumnezeu și la lucrarea Duhului Sfânt, păstrând doar „o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3:5).

Un antidot sănătos la profesionalismul steril este ceea ce misticul creștin din secolul 17, Fratele Laurențiu, a numit, „practicarea prezenței lui Dumnezeu.” Scriptura ne oferă o teologie dinamică a prezenței lui Dumnezeu. Ne rugăm ca Duhul Sfânt să folosească aceste adevăruri pentru a aprinde pasiunea după Dumnezeu și pentru a face din prezența Sa o realitate puternică, comunicabilă, ce va transforma lucrările noastre de slujire.

Edgar R. Lee, S.T.D., este vicepreședinte al problemelor academice ale Seminarului Teologic a lui Assemblies of God, Springfield, Missouri.

În încercarea noastră de a îmbunătăți educația și abilitățile profesionale ale slujitorului, trebuie să acordăm o atenție înnoită formării sale spirituale.

noastre prin mijlocirea Sa personală pentru noi „cu suspine negrăite” (Romani 8:26), pe care mulți le consideră rugăciuni fervente în alte limbi.

Duhul nu va produce singur o viață de rugăciune vibrantă. Este anticipată totodată și colaborarea părții umane. După cum spune și Iuda: „zidiți-vă sufletește pe credința voastră preasfântă.” Chiar dacă Duhul este gata să ne ajute, chiar îndemnându-ne să ne rugăm, este destul de clar că Iuda ne cheamă să fim responsabili și să luăm inițiativa. Așa cum și Isus căuta mereu un loc de rugăciune (Luca 4:42; 6:12; 9:18), trebuie să ne creăm și să menținem niște discipline spirituale în care Duhul să ne poată împuternici rugăciunile. Opusul îndemnului lui Iuda este clar. Dacă nu ne rugăm în Duhul, nu ne zidim unii pe alții în credința noastră preasfântă.

O PREZENȚĂ CE SE POATE ÎNDEPĂRTA

Una dintre cele mai sobre și de neuitat scene din Vechiul Testament este viziunea slavei lui Dumnezeu depăr-

este de acord cu gândurile, atitudinile sau faptele păcătoase. În Vechiul Testament, mari lideri au învățat, spre tristețea lor, că prezența lui Dumnezeu putea fi retrasă. Samson, după ce a repetat faptele sale imorale și a trădat jurământul nazarinean, a constatat în toiul bătăliei că „Domnul îl părăsise” (Judecători 16:20). Epitaful domniei lui Saul este „Duhul Domnului S-a depărtat de la Saul; și a fost muncit de un duh rău care venea de la Domnul” (1 Samuel 16.14). Scriitorii Noului Testament ne aduc aminte că Duhul lui Dumnezeu poate fi mințit (Fapte 5:3), poate întâmpina opoziție (Fapte 7:51), poate fi întristat (Efeseni 4:30), stins (1 Tesaloniceni 5:19) și insultat (Evrei 10:29). Și Isus a vorbit despre posibilitatea hulirii Duhului Sfânt (Matei 12:32; Marcu 3:22-30; Luca 12:10), cu o referință imediată la modul în care oponenții Săi îi atribuiau lucrările celui rău. După ce a păcătuit cu Batșeba, David a fost terorizat de gândul că Duhul lui Dumnezeu s-ar putea îndepărta din viața sa: „Nu mă lepăda de la

NOUȚĂȚI EDITORIALE

JONI EARECKSON TADA

Oameni obișnuți, credință extraordinară

În cartea *Oameni obișnuți, credință extraordinară*, Joni ne face cunoștință cu eroii ei. Ea ne istorisește despre oamenii care o inspiră prin credința și curajul lor. Deși prin slujirea sa, Joni a întâlnit mulți „eroi ai credinței”, viețile pe care le prezintă aici nu sunt renumite, gen Billy Graham. În schimb este vorba despre o mamă, o soție casnică, un bărbat dintr-o casă de bătrâni, o fetiță. Unii sunt misionari sau pastori; alții sunt casieri sau funcționari bancari. Toți acești oameni au influențat viața lui Joni și viețile altora atunci când credința lor s-a ridicat la înălțimea cerută de împrejurări să ierți pe cel ce te-a atacat, să găsești putere să mergi mai departe în ciuda efectelor istovitoare ale paraliziei cerebrale, să alegi dragostea în fața prejudecăților rasiale și, în mijlocul întrebărilor, să descoperi că Dumnezeu Însuși este răspunsul la toate întrebările.

202 p., 12,5 x 20 cm • 11,99 lei

Joni

Un bestseller mondial

În 1967, în urma unei plonjări într-o apă prea puțin adâncă, Joni Eareckson s-a accidentat, rămânând paralizată de la gât în jos. În câteva clipe viața ei s-a transformat dintr-o viață plină de activitate, vigoare și independență, într-una de totală neputință și dependență. În această autobiografie de neuitat, Joni descrie fiecare pas al luptei ei de acceptare și adaptare la acest handicap, și căutarea disperată și înverșunată a unui sens al vieții.

192 p., 13,5 x 20,5 cm • 11,99 lei

Cerul - casa ta adevărată

O perspectivă uluitoare a ceea ce ne așteaptă

Fă un pas îndărăt, concentrează-ți ochii credinței și apoi intră cu Joni într-o lume despre care ai auzit încă din tinerețe, dar pe care nu ai văzut-o niciodată: *cerul*.

În acest volum încântător, Joni Eareckson Tada schițează un portret strălucitor al căminului adevărat al inimii noastre. Joni vorbește despre cum va arăta cerul, ce vom face noi și pe cine vom vedea. Ea arată modul în care cerul va însemna satisfacerea dorințelor inimilor noastre, ceva mult mai real decât tot ce-am experimentat de această parte a eternității.

272 p., 13,5 x 20,5 cm • 11,99 lei

Coperta cartonată și index de căutare
• 100 lei

BIBLIA DE STUDIU pentru o viață deplină

- Ediția de lux -

Este destinată să vă ajute ca să câștigați o înțelegere mai complexă a Cuvântului lui Dumnezeu, prin care puteți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos.

Editor gen. DONALD C. STAMPS

2110 p., 16,5 x 22,5 cm

Coperta din piele și cu fermoar
• 140 lei

Coperta din piele, aurită,
index de căutare
• 160 lei

Caracteristicile speciale și auxiliare ale *Bibliei de studiu pentru o viață deplină* sunt următoarele:

- titluri pe secțiuni
- note de studiu (se împart în cinci clase: expoziționale, teologice, devoționale, etice, practice)
- articole
- introduceri la fiecare carte a Bibliei
- 12 simboluri tematice
- tabele
- hărți
- indice de subiecte
- concordanță

Coperta cartonată
• 90 lei

RICK WARREN

Viața condusă de scopuri

De ce sunt pe acest pământ?

Această carte te va ajuta să înțelegi de ce ai viață și planul uimitor al lui Dumnezeu pentru tine - atât pentru prezent cât și pentru veșnicie. Rick Warren te va călăuzi într-o *călătorie spirituală personală de 40 de zile*, care îți va transforma răspunsul tău la cea mai importantă întrebare a vieții: *De ce sunt pe acest pământ?* Cunoașterea scopurilor pentru care te-a creat Dumnezeu îți va reduce stresul, te va ajuta să-ți concentrezi energiile, îți va simplifica deciziile, va da sens vieții tale și, lucrul cel mai important, te va pregăti pentru veșnicie.

349 p., 15 X 22.5 cm • 26,16 lei

RICK WARREN

Jurnal de rugăciune pentru Viața condusă de scopuri

Cel mai bun mod de a-ți consolida progresul în împlinirea scopurilor lui Dumnezeu pentru viața ta este să-ți un jurnal spiritual. Acesta nu este un calendar al evenimentelor, ci o înregistrare a lecțiilor de viață pe care nu vrei să le uiți. Deci fă-ți timp ca să meditezi și să discuți ceea ce citești în fiecare zi și apoi scrie-ți gândurile în acest jurnal conceput ca ajutor pentru cartea *Viața condusă de scopuri* de Rick Warren.

Să se scrie lucrul acesta pentru neamul de oameni care va veni, și poporul care se va naște, să laude pe Domnul! Psalmul 102:18

15 X 22.5 cm • 10,90 lei

RICK WARREN

Biserica – o pasiune, o viziune

Cum poate crește biserica fără compromiterea misiunii ei a mesajului.

„Rick Warren a scris o carte pe care orice pastor înțelept trebuie s-o citească de trei ori. Citiți-o repede, ca să-i înțelegeți strategia. Citiți-o și meditați la ea, ca să-i înțelegeți principiile. Apoi citiți-o cu scopul de a pune în practică principiile ei strategice.“

Haddon Robinson

PROFESOR EMERIT DE OMILETICĂ,
GORDON-CONWELL SEMINARY

400 p., 14 x 20,5 cm • 22,89 lei

RICK WARREN

Inspirații zilnice pentru Viața condusă de scopuri

Inspirații zilnice pentru viața condusă de scopuri combină multe versete biblice alese de către autor, Rick Warren, cu meditații din best-sellerul său, *Viața condusă de scopuri*. Concepută pentru a fi folosită ca o carte de sine stătătoare, având un format potrivit pentru meditații zilnice sau ca o unealtă de referință comodă pentru citirea cărții *Viața condusă de scopuri*, fiecare secțiune corespunde cu una dintre cele 40 de zile ale scopurilor.

253 p., 13.5 X 20.5 cm • 13,08 lei

DAVID WILKERSON

Viziunea Apocaliptică

Profeții împlinite și în curs de împlinire

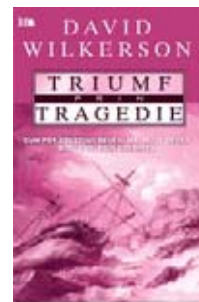
Terrorism, dezastre economice, crize energetice, foamete, corupție în afaceri, scandaluri religioase, homosexualitate militantă, creștinătate obsedată de plăceri, moralitate distorsionată - în anul 1974, când a fost publicată ediția originală a cărții, astfel de lucruri erau avertismente profetice de neconceput. În societatea secolului XXI, acestea sună ca niște titluri de vești învechite.

171 p., 13,5 x 20,5 cm • 16,35 lei

DAVID WILKERSON

Triumf prin tragedie

Cum pot creștinii deveni mai mult decât biruitori prin credință

Când vei citi cum au triumfat acești credincioși prin Isus Cristos vei fi binecuvântat și inspirat în umblarea ta cu El. Unii și-au pierdut copiii, alții au avut cancer și au fost vindecați în mod miraculos, alții au fost abandonați ... Firul comun al mărturiei lor este prezența și harul credincios al lui Dumnezeu în viața lor.

226 p., 13,5 x 20,5 cm • 16,35 lei

GWEN WILKERSON

Rămânând în puterea Sa

„Întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie.“ Coloseni 1:11

Această carte ne pune în temă cu evenimentele mai recente care au modelat caracterul lui Gwen și au făcut din ea un model al femeii duhovnicești puternice, pline de compasiune.

220 p., 13,5 x 20,5 cm • 10,90 lei

Editura LIFE PUBLISHERS România

Str. Ady Endre, nr. 33

410002 ORADEA, România

☎ (0259) 23 62 64; 0744/62 42 36

fax: (0259) 44 71 80

E-mail: liferom@rdslink.ro,

website: www.liferomania.ro

Zece trăsături ale unei biserici sănătoase

Ample cercetări, mai mult de 100 de biserici vizitate, studii biblice profunde, rugăciuni conjugate și dialogul cu sute de conducători de biserici au ajutat Vision New England să descopere 10 caracteristici ale unei biserici sănătoase. O biserică sănătoasă se roagă pentru următoarele aspecte ale vieții și lucrării unei biserici, se bazează pe puterea lui Dumnezeu și autoritatea Cuvântului Său, prețuind:

1. Prezența lui Dumnezeu. O biserică sănătoasă caută în mod activ călăuzirea și împuternicirea Duhului Sfânt pentru viața și slujirea ei zilnică.

2. Închinarea care-L înalță pe Dumnezeu. O biserică sănătoasă se adună regulat ca expresie locală a trupului lui Cristos, pentru a se închina lui Dumnezeu prin modalități care implică inima, mintea, sufletul și puterea celor prezenți.

3. Disciplinele spirituale. O biserică sănătoasă oferă instruire, modele și resurse membrilor ei de toate vârstele, pentru ca aceștia să-și dezvolte disciplinele spirituale în fiecare zi.

4. O comunitate ce învață și crește. O biserică sănătoasă încurajează credincioșii să crească în umblarea lor cu Dumnezeu și unii cu alții, într-un context de siguranță și un mediu de apreciere.

5. Dedicarea pentru relații caracterizate de dragoste și grijă. O biserică sănătoasă este preocupată să dezvolte relații de dragoste și grijă în familii, între membri bisericii și în cadrul comunității.

6. Dezvoltarea unei conduceri slujitoare. O biserică sănătoasă identifică și dezvoltă persoanele pe care Dumnezeu le-a chemat și le-a dat darul conducerii, provocându-le să fie niște lideri slujitori.

7. Orientarea spre exterior. O biserică sănătoasă își stabilește ca prioritate comunicarea adevărului despre Isus și demonstrarea dragostei sale față de cei aflați afară.

8. O administrare cu înțelepciune și responsabilitate. O biserică sănătoasă folosește corect facilitățile, echipamentul și sistemele potrivite pentru a susține creșterea și dezvoltarea lucrărilor sale.

9. Relaționarea cu întreg trupul lui Cristos. O biserică sănătoasă întinde mâna celorlalți membri din trupul lui Cristos pentru a colabora, a împărtăși resurse, ocazii de a învăța și pentru a se uni în închinare.

10. Isprăvnicia și generozitatea. O biserică sănătoasă își învață membrii că sunt niște ispravnici ai resurselor date de Dumnezeu și îi provoacă să jertfească cu generozitate împărtășind altora.

Retipărit după *Becoming a Healthy Church Workbook*
[Manual pentru cartea *Devenind o biserică sănătoasă*],
de Stephen A. Macchia. Folosit cu permisiune.